Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΙΖ' ΤΟΜΟΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1951

ΑΡΙΘΜ 379

Πρόσφυγες ἀπὸ τὰς χώρας τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος παρακολουθοῦν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ραδιοσταθμοῦ «Ἐλεύθερη Εὐρώπη»

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Σεπτεμβρίου 17, 1951

Εὐλαβεστ. Ἱερατ. Προϊσταμένους
καὶ Ἐντιμ. Διοικ. Συμβούλια τῶν Ὀρθοδόξων
Ἑλλ. Κοινοτ. τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀμερικῆς.

Ἀγαπητοί:

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν ὅτι ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή, συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου αὐτῆς καὶ ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ Δεκαδολλαρίου, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους τούτου μέχρι σήμερον διέθεσε τὰ κάτωθι ποσὰ διὰ τοὺς κατωτέρω σκοπούς.

1ον). Ἀπέστειλε εἰς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀντὶ τοῦ προϊόντος τῆς Λογίας τοῦ Πάσχα ἥτις ὡς γνωστὸν κατηργήθη Δολλ. 20,000

2ον) Διέθεσε διὰ τὴν πληρωμὴν ἐκτάκτων δαπανῶν τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγ. Βασιλείου 22,500

3ον) Διέθεσε διὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἐκπαιδευτικῶν βοηθημάτων ἅτινα διανέμει ἤδη δωρεὰν εἰς τὰ Ἡμερήσια καὶ Ἀπογευματινὰ Σχολεῖα τῶν Κοινοτήτων τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενείας Δολλ. 2,500

4ον) Διέθεσε διὰ τὸ ταμεῖον συντάξεως Ἱεροῦ Κλήρου Δολλ. 8,084

5ον). Διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ κατηχητικοῦ ὑλικοῦ τὸ ὁποῖον ὡσαύτως θὰ διανεμηθῇ εἰς τὰ Κατηχητικά μας Σχολεῖα, κατηχητὰς καὶ κατηχουμένους δωρεάν, Δολλ. 22,500

6ον). Διὰ τὴν ἐπὶ ἓν ἑξάμηνον μισθοδοσίαν τοῦ ἐφημερίου τῆς Ἑλλην. Κοινότητος Κάνσας Σίτυ, Κάνσας, ἥτις ὡς γνωστόν, ἐπλήγη ὑπὸ τῶν προσφάτων πλημμυρῶν, καταστάσης ἀδυνάτου τῆς μισθοδοσίας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Κοινοτικοῦ Ταμείου, Δολλ. 1,200

7ον). Διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς φιλανθρωπίας γενικῶς καὶ διὰ χρηματικὰ βοηθήματα εἰς ἀναξιοπαθοῦντας ὁμογενεῖς Δολλ. 1,500

8ον). Προβλέπεται ὡσαύτως ἄμεσος καταβολὴ διὰ τὴν ἔναρξιν κατασκευῶν τῶν ὑπνοδωματίων διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Μπρουκλάϊν, Μασσ., οἵτινες σήμερον διαιτῶνται ὑπὸ ὑγιεινὰς συνθήκας οὐχὶ τόσον ἱκανοποιητικάς, Δολλ. 30,000

Ὡς θὰ παρατηρήσετε ἐκ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς ἀπὸ τῶν πρώτων 9 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σωτηρίου τούτου θεσμοῦ τοῦ ΔΕΚΑΔΟΛΛΑΡΙΟΥ, ἐπλήρωσε τὸ ποσὸν τῶν 108,284 Δολλαρίων διὰ τὴν θεραπείαν ἀναγκαίων καὶ ἀπαραιτήτων σκοπῶν τῆς ἐνταῦθα ὁμογενείας.

Βοηθήσατε δι' ὅλων τῶν μέσων τῶν εὑρισκομένων εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ τὴν πλήρη κατανόησιν τοῦ εὐεργετικωτάτου τούτου θεσμοῦ ἐκ μέρους τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν τῆς Κοινότητός σας.

Φροντίσατε ὅπως οὐδεὶς ὑποκείμενος εἰς τὸν ἐφοδιασμόν του διὰ τοῦ Δελτίου τοῦ Δεκαδολλαρίου, μείνῃ ἄνευ τοῦ Δελτίου του. Ἡ ἐποχὴ τῶν διακοπῶν παρῆλθε. Μὲ νέαν ζωὴν καὶ νέαν δύναμιν ἂς ἀποδυθῶμεν ὅλοι ἡμεῖς εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην σταυροφορίαν ὑπὲρ τοῦ Δεκαδολλαρίου. Ὅλως ἰδιαιτέρως προτρέπονται οἱ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς ἵνα ἐπιλαμβάνωνται πάσης εὐκαιρίας, εἴτε δημοσίᾳ εἴτε καὶ κατ' ἰδίαν, πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν σκοπῶν δι' οὓς ἐψηφίσθη τὸ ΔΕΚΑΔΟΛΛΑΡΙΟΝ καὶ τὴν μετ' ἐμφάσεως ὑπόδειξιν ὅτι μόνον ἄνθρωποι μὴ κατανοήσαντες ἐπαρκῶς τοὺς σκοποὺς τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ, δύνανται νὰ εἶναι κατὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ΔΕΚΑΔΟΛΛΑΡΙΟΥ.

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

Enclosed please find $3.00 and send *The Orthodox Observer* to:

Name .....

Address .....

.....

.....

THE ORTHODOX OBSERVER
VOL. XVII. No. 379. — SEPTEMBER 1951
Established 1934
A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.
Published monthly except July and August when bimonthly by The Greek Archdiocese Publications Association
Phocas Angelatos, Editor
at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.
"Reentered as second class matter September 17, 1951, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879."
SUBSCRIPTIONS in United States:
For One year $3.00. — For two years $5.00.
Other countries $3.50 per year.
25 cents a copy

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. 10 East 79th Street. New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΖ'. Ἀριθ. 379. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1951

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΤΡΙΠΤΥΧΟΝ

ΑΜΕΡΙΚΗ — ΕΛΛΑΣ — ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΗΣΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΧΕΠΑ ΕΙΣ CLEVELAND, OHIO

Ὅπως πέρυσι εἰς τὸ Κλήβελαντ, τοιουτοτρόπως καὶ ἐφέτος ἤλθαμεν εἰς τὴν ὡραίαν καὶ γοητευτικὴν αὐτὴν πόλιν τῆς Μιννεαπόλεως, ἐκ τῶν περάτων τῆς ἀχανοῦς καὶ τρισευλογημένης ταύτης χώρας, διὰ νὰ παραστῶμεν εἰς τὸ ἐτήσιον ἐθνικὸν Συνέδριον τῆς Ὀργανώσεως ΑΧΕΠΑ. Σήμερον δὲ καὶ πρὸ ὀλίγου ἐτελέσαμεν τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ προσηυχήθημεν ἐκτενῶς καὶ ἀπὸ τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς ἡμῶν καὶ τῆς καρδίας πρὸς τὸν ἐν οὐρανοῖς κοινὸν ἡμῶν Πατέρα Θεὸν ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ εὐημερίας ἁπάντων τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως ΑΧΕΠΑ, καὶ ὑπὲρ εὐοδώσεως τῶν ὑψηλῶν, ἁγίων καὶ κοινωφελῶν σκοπῶν τοὺς ὁποίους αὕτη ἐπιδιώκει.

Ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ, θὰ ἤθελον νὰ δώσω πρὸς ἅπαντας τὸ μήνυμά μου ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συγκλήσεως τοῦ ἐτησίου Συνεδρίου σας, ὡς θέμα δὲ τῆς συντόμου ὁμιλίας μου λαμβάνω οὐδὲν ἄλλο παρὰ τὰ τρία ταῦτα: τὴν Ἀμερικήν, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν, τὸ τρίπτυχον αὐτὸ τὸ ἱερόν, ποὺ πρέπει ὅλοι μας νὰ τὸ φυλάττωμεν ὡς ἱερώτατον κειμήλιον εἰς τὰ μύχια τῶν ψυχῶν καὶ τῶν καρδιῶν μας.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, οἱ Ἑλληνοαμερικανοὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ εἴμεθα τῷ ὄντι λαὸς προνομιοῦχος. Ἔχομεν τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον καὶ τὸ εὐτύχημα νὰ ἀνήκωμεν ταυτοχρόνως εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν Δημοκρατίαν τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔπειτα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἡ Δημοκρατία, καὶ τέλος εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, τὴν Ἐκκλησίαν δηλονότι, ποὺ διετήρησε καὶ διεφύλαξεν ἀμόλυντον καὶ καθαρὰν καὶ ἀδιάφθορον τὴν Θείαν Ἀποκάλυψιν τὴν γενομένην πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἰδοὺ τὸ πολυτιμότατόν μας τρίπτυχον. Ἰδοὺ τὸ εὐγενέστατον καὶ ὡραιότατον περιεχόμενον, ποὺ πρέπει νὰ γεμίζῃ καὶ ἐμπνέῃ καὶ κινῇ κάθε ψυχήν, κάθε Ὀρθοδόξου Ἑλληνοαμερικανοῦ.

Τί θὰ ἦτο σήμερον ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἄνευ τῆς ἐνδόξου καὶ κραταιᾶς Ἀμερικῆς; Ὁποῖον θέαμα θὰ παρουσίαζεν ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης ἄνευ τῆς δυνάμεως τῆς κατ' ἐξοχὴν φιλελευθέρας ταύτης χώρας; Εἰς ποίαν κατάστασιν θὰ εὑρίσκοντο οἱ ἄνθρωποι ἀμφοτέρων τῶν ἡμισφαιρίων ἄνευ τῆς γενναιοφροσύνης καὶ τῆς μεταδοδικότητος τῆς ἀνεξαντλήτου εἰς πόρους ὑλικοὺς καὶ ὑλικὰ ἀγαθὰ Ἀμερικῆς;

Σκότος πυκνότατον καὶ ἀληθῶς ἀδιαπέραστον, σκότος δουλείας καὶ καταδυναστεύσεως, σκότος ἀθλιότητος καὶ πάσης ἀκαταστασίας, σκότος ἀπορίας καὶ πενίας καὶ στερήσεων καὶ πείνης — θὰ ἐπεκράτει καὶ θὰ ἐβασίλευεν εἰς ὁλόκληρον τὴν γῆν· τὸ σκότος τὸ ὁποῖον σήμερον ἐπικρατεῖ καὶ βασιλεύει εἰς τὰς χώρας τοῦ λεγομένου σιδηροῦ παραπετάσματος, εἰς τὰς ὁποίας ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία ἔχει ἐξαφανισθῇ, τὸ οἰκογενειακὸν ἄσυλον εἶναι ἀνύπαρκτον, τὸ ἱερὸν δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας ἔχει ἐκμηδενισθῇ, πᾶσα δὲ ἄλλη ἐλευθερία λόγου, σκέψεως, θρησκευτικῆς λατρείας — δῶρα τιμιώτατα τὰ ὁποῖα ἐδόθησαν εἰς τὸν κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ πλασθέντα ἄνθρωπον παρὰ τοῦ Θείου Δημιουργοῦ του — διατελεῖ ὑπὸ διωγμὸν σκληρότατον καὶ ἀδυσώπητον κατὰ ἑκατοντάδας δὲ χιλιάδας ὡς ζῶα ἄλογα ἐκτοπίζονται καὶ εἰς φρικαλέα στρατόπεδα συγκεντρώσεως ὁδηγοῦνται καὶ ἐγκλείονται ὅσοι θὰ τολμήσουν καὶ νὰ σκεφθοῦν ἀκόμη διὰ τὸ Θεῖον τοῦτο δῶρον τῆς ἐλευθερίας. Ἂς εἶναι, ὅθεν, δεδοξασμένον καὶ εὐλογητὸν εἰς τοὺς αἰῶνας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ «τοῦ ποιήσαντος ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς», διότι ἐν τῇ ἀπείρῳ του εὐσπλαγχνίᾳ ἤγειρεν ἐν καιρῷ τὴν χώραν ταύτην τὴν φιλελευθέραν καὶ τρισένδοξον, ἡ ὁποία σήμερον σώζει τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν δουλείαν καὶ τὴν ἀθλιότητα.

Ἂν ὅμως ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, ὡς πολῖται

σήμερον ἀνήκομεν εἰς τὴν γενναιόφρονα καὶ φιλελευθέραν ταύτην χώραν, αἱ ρίζαι μας εὑρίσκονται εἰς τὴν ἄλλην ἐκείνην χώραν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὡρμήθησαν οἱ πρωτοπόροι Ἑλληνοαμερικανοί, οἱ ὁποῖοι ἵδρυσαν καὶ τὴν μεγαλώνυμον Ὀργάνωσιν ΑΧΕΠΑ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ἀνεφύη καὶ ηὐξήθη καὶ ἠνδρώθη τὸ δένδρον τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας καὶ πάσης εὐγενοῦς ἰδέας, τὴν Ἑλλάδα. Ἂν δὲ ἀποτελῇ προνόμιον ἐξαιρετικὸν νὰ εἶναί τις πολίτης τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι ἐξ ἴσου μέγα καὶ μοναδικὸν προνόμιον νὰ εἶναί τις Ἑλληνικῆς καταγωγῆς καὶ προελεύσεως, νὰ εἶναι δηλονότι Ἕλλην τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν. Εἶναι ἀληθὲς καὶ βέβαιον ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομεν τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς κακίας μας καὶ ἕνεκα τούτων πολλάκις ἐδοκιμάσθημεν καὶ ἐδυστυχήσαμεν καὶ ὑπεφέραμεν δεινὰ ἀνεκδιήγητα, ἀνέκφραστα καὶ πολυώδινα. Εἶναι ὅμως ἐπίσης ἀληθὲς καὶ ἀναντίρρητον ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀνηγάγομεν εἰς δόγμα πίστεως τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας, καὶ μὲ τὴν γλῶσσάν μας, τὴν σκέψιν μας, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν μας ἐδώσαμεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸν ἀθάνατον Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν πρῶτον, καὶ τὴν ἐπίσης ἀθάνατον καὶ αἰωνίαν χριστιανικὴν πίστιν καὶ διδασκαλίαν. Καὶ ἂν σήμερον, ἄνευ τῆς Ἀμερικῆς, σκότος πυκνὸν καὶ ἀδιαπέραστον θὰ ἐπεκράτει εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἂν δὲν προηγεῖτο ἡ Ἑλλάς μας καὶ ὁ Ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμός της, τελεία βαρβαρότης ἀκόμη δὲ καὶ ἀγριότης θὰ ἐχαρακτήριζε σήμερον ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀναμφιβόλως ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξε σκεῦος ἐκλογῆς τῆς θείας προνοίας. Οἱ δὲ μεγάλοι της φιλόσοφοι, ποὺ ἔθεσαν τὰς βάσεις πάσης γνώσεως καὶ πάσης ἐπιστήμης κατὰ θείαν οἰκονομίαν, ὑπῆρξαν οἱ πρόδρομοι τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος καίπερ Ἑβραῖος, μὲ ὄργανον τὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν ἐπιχειρηματολογίαν καὶ τὴν σκέψιν τὴν Ἑλληνικήν, ἐστερέωσε τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, διέδωσε τὸ Εὐαγγέλιόν του εἰς ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον καὶ ἔγινεν ὁ ἀρχηγέτης καὶ φορεὺς καὶ δημιουργὸς τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, τιμιωτέρου καὶ ὡραιοτέρου καὶ εὐγενεστέρου, τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἀπολύτως ὑπάρχει σήμερον εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Εἰς τὸν Παῦλον δέ, τὸν οὐρανοβάμονα τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολον, ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τόσον τὸν χριστιανισμόν μας, ὅσον καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν μας. Διότι Ἕλληνες Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι ἡρμήνευσαν καὶ ἀνέπτυξαν καὶ διεσάφησαν τὸν μέγιστον τοῦτον ἐξ ὅλων τῶν θεολόγων, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ θὰ ἦτο καταδικασμένη νὰ μείνῃ μέσα εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς Παλαιστίνης, αἱ μεγαλειτεραι δὲ καὶ σπουδαιότεραι καὶ βασικώτεραι τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν της θὰ ἔμενον ἀνεξερεύνητοι, ἀδιαφώτιστοι καὶ ἄγνωστοι. Τὸν Ἕλληνα κατὰ τὴν σκέψιν καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν νοοτροπίαν Παῦλον, μόνη ἡ φύσει δημοκρατικὴ Ἑλληνικὴ φυλὴ καὶ ψυχὴ ἦτο προωρισμένη νὰ κατανοήσῃ. Διὰ τοῦτο δὲ ἀκριβῶς καὶ μόνη ἡ φύσει δημοκρατικὴ Ἑλληνικὴ φυλὴ καὶ ψυχὴ ὀρθοδόξως ἐπίστευσε τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, ὀρθοδόξως τὴν ἡρμήνευσε καὶ ὀρθοδόξως τὴν ἐδίδαξε καὶ τὴν διέδωσεν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἐξεχριστιάνισε καὶ ὀρθοδόξως διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν διεκράτησε καὶ τὴν διατηρεῖ μέχρι τῆς σήμερον, παρ' ὅλας τὰς τρομακτικὰς περιπετείας καὶ ἀναστατώσεις διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὡς διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος διῆλθε.

Ἰδοὺ τὸ ἱερὸν καὶ ἅγιόν μας τρίπτυχον, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα: ἡ φιλελευθέρα καὶ γενναιόφρων, κραταιὰ δὲ καὶ ἔνδοξος Ἀμερική· ἡ γενέτειρα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀθάνατος Ἑλλὰς καὶ ἡ διαυγὴς καὶ κρυσταλλίνη Ἑλληνοχριστιανικὴ Ὀρθοδοξία. Τὰ μεγάλα προνόμια ἔχουν ὡς συνέπειαν καὶ εὐθύνας μεγάλας καὶ βαρείας. Ἡμεῖς δὲ κατὰ συνέπειαν, ποὺ ηὐλογήθημεν νὰ ἔχωμεν τὰ ἔξοχα καὶ μοναδικὰ αὐτὰ προνόμια, ἔχομεν καὶ καθῆκον νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ σταδιοδρομήσωμεν συμφώνως πρὸς αὐτά. Χάριτι δὲ Θείᾳ, τὸ παρελθὸν τῆς ὁμογενείας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ εἶναι τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἐμπνέῃ τὴν ἐλπίδα καὶ νὰ ὑπισχνῆται μέλλον ἀντάξιον καὶ τοῦ παρελθόντος της καὶ τῶν ἐνδόξων καὶ τιμιωτάτων θρησκευτικῶν καὶ φυλετικῶν μας ἰδεωδῶν καὶ παραδόσεων. Ὅλοι μας γενικῶς κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ Ἑλληνοαμερικανοί, ἐν μιᾷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ συναθλοῦντες, συναγωνιζόμενοι καὶ συνεργαζόμενοι ἂς ἔχωμεν τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν νὰ λάμπωμεν διὰ τῶν ἀρετῶν μας, τῆς εὐθύτητος, τῆς εἰλικρινείας μας, τῆς ἀνοχῆς μας καὶ τῆς ἀγάπης μας πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς πάντας, συμφώνως πρὸς τὰ ῥήματα τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ὡραῖε Χριστέ, τῶν μακρυνῶν προγόνων μου εἰκόνα,
Στὰ κάλλη Σου ἂν δὲν κάηκε θυμίαμα ἡ ζωή μου,
Πολεμιστής, ἀφήνοντας τὸν μάταιον ἀγῶνα,
Σοῦ ἀνάβω τὸ καντῆλί Σου μὲ τὴν στερνὴ πνοή μου.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΤΟΥ

Μὲ πολλὴν συγκίνησιν, Σεβασμιώτατε, καὶ «ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ πολλῷ» προσέρχομαι τὴν στιγμὴν ταύτην, καλούμενος ὑπὸ τῆς φωνῆς τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου ν' ἀναλάβω τὸ Ὕψιστον τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα.

Τώρα δὲ ἐννοῷ πλήρως τὴν συστολὴν καὶ τὸν δισταγμὸν τῶν ἁγίων ἀνδρῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν ἐκαλοῦντο εἰς τὸ τῆς ἐπισκοπῆς ὑπούργημα.

Ὁ Ἐπίσκοπος, ὡς Θεοῦ διάκονος καὶ διάδοχος τῶν Ἀποστόλων, καλεῖται νὰ ποιμάνῃ πνευματικῶς τὸ λογικὸν ποίμνιον, νὰ ὁδηγῇ εἰς νομὰς σωτηρίους καὶ νὰ μορφώνῃ εἰς τοὺς πιστοὺς τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶναι «ἡ ζωὴ ἡμῶν».

Ἀλλ' ἐὰν ἀνέκαθεν τὸ ἔργον τοῦ Πνευματικοῦ Ποιμένος ἀπέβη δυσχερές, σήμερον διαγράφεται δυσχερέστατον ἕνεκα τῆς χαλεπότητος τῶν καιρῶν. Σήμερον ἰδέαι καὶ συστήματα σκότια προσπαθοῦν νὰ καταλύσουν πᾶσαν πνευματικὴν ἀξίαν καὶ νὰ ρίψουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ σκότος τῆς ἐξαχρειώσεως.

Θρησκεία, οἰκογένεια, πατρίς, καὶ πᾶν ὅ,τι ὡραῖον, ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς καταπολεμεῖται λυσσωδῶς καὶ ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης κινδυνεύει νὰ γίνῃ αἰχμάλωτος καὶ δούλη τῶν κατωτέρων παθῶν. Σήμερον δεινὸς διεξάγεται ἀγὼν μεταξὺ φωτὸς καὶ σκότους, μεταξὺ Χριστοῦ καὶ Σατανᾶ.

Εἶναι ἀνάγκη, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν ὀργάνων της νὰ ἐργασθῇ ἀγωνιζομένη τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τὴν χειμαζομένην σήμερον ἀνθρωπότητα πλησίον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ μόνον θὰ εὕρῃ τὴν σωτηρίαν της καὶ τὴν πραγματικὴν γαλήνην καὶ εὐτυχίαν της. Ἰδοὺ τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν στάδιον τῶν Ἐπισκόπων: Ἡ σωτηρία τῶν Χριστιανῶν, ἡ ἀνόρθωσις τῶν πιπτόντων.

Ἀλλὰ τοῦ Ἕλληνος Ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἡ διακονία δὲν σταματᾷ ἔως ἐδῶ. Παραλλήλως πρὸς τὸ ὑψηλόν του αὐτὸ ἔργον ἔχει ἀκόμη καὶ μίαν πολὺ βαρεῖαν καὶ ἐξ ἴσου ἱερὰν ἀποστολήν. Ὁ Ἕλλην Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ χώρᾳ καλεῖται νὰ ἀναλάβῃ ἀγῶνα ὑπὲρ διατηρήσεως ἱερῶν καὶ ὁσίων ἐντὸς ἑνὸς περιβάλλοντος ἀνομοιογενοῦς. Καλεῖται νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῶν πατέρων μας, διὰ τῶν ὁποίων ἐδίδαξαν, ἐφώτισαν καὶ ἐξημέρωσαν λαούς. Καλεῖται νὰ ἀγωνισθῇ πρὸς διατήρησιν τῆς γλώσσης ἐκείνης, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ἡ θεία πρόνοια, πρὸς διδασκαλίαν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφησαν αἱ θεῖαι αὐταὶ ἀλήθειαι καὶ διετυπώθη ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία.

Καλεῖται, ἐν ἑνὶ λόγῳ, ν' ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς διασώσεως ὁλοκλήρου τῆς ἱερᾶς ἡμῶν παρακαταθήκης τῶν θρησκευτικοφυλετικῶν μας παραδόσεων.

Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο καλοῦμαι σήμερον καὶ ἐγώ. Ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι μικρὸς καὶ ἀσθενής. Ἀλλ' ἰδοὺ τολμῶ, καίτοι τοιοῦτος, μετὰ θάρρους, νὰ παραστῶ πρὸ τοῦ Ἁγ. Θυσιαστηρίου καὶ ζητήσω ταπεινῶς τὴν χάριν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως μὲ ἐνισχύσῃ εἰς τὸ νέον ἔργον τῆς Διακονίας Του. Καὶ ὑπὸ τὴν πεπνυμένην καθοδήγησιν τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, τὴν ὁποίαν διακρίνει ζῆλος ἀποστολικὸς καὶ πίστις θερμὴ καὶ βαθεῖα, θὰ προσπαθήσω νὰ φανῶ ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ Ὑμῶν, Σεβασμιώτατε. Θὰ εἶμαι πάντοτε εἰς τὸ πλευρόν σας, πρόθυμος πρὸς πᾶσαν συνεργασίαν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου Σας ἔργου, τὸ ὁποῖον ἀνελάβατε ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς καὶ πρὸς ὁλοκλήρωσιν τοῦ μεγαλεπιβόλου ἐκκλησιαστικοῦ Σας προγράμματος.

Καὶ κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν, Σεβασμιώτατε, αἰσθάνομαι βαθυτάτην τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως, ἐκ βάθους ψυχῆς ἐκφράσω τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ἡ ὁποία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μὲ παριέβαλε μὲ ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην ὥστε νὰ καλέσῃ ἐμὲ πλησίον της ὡς Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, εἰς θέσιν λίαν τιμητικὴν καὶ ἐμπιστευτικήν, συντομώτατα δὲ νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν εἰς Ἀρχιερέα προαγωγήν μου. Θὰ καταβάλω ὅλας μου τὰς δυνάμεις νὰ φανῶ ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος.

Βαθυτάτην ὡσαύτως ὑποχρέωσιν αἰσθάνομαι νὰ εὐχαριστήσω τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν καὶ τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον διὰ τὴν ἔγκρισιν τῆς προαγωγῆς μου εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, καὶ νὰ δηλώσω ὅτι ὅλαι μου αἱ ἀσθενεῖς δυνάμεις θὰ καταναλωθοῦν ὅπως φανῶ ἀντάξιος τῆς τιμῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία σήμερον μὲ περιβάλλει.

Καὶ ἤδη μετὰ συγκινήσεως, κατὰ τὴν ἱερὰν αὐτὴν στιγμὴν τῆς ζωῆς μου, στρέφω εὐγνώμονα τὰ βλέμματα τῆς ψυχῆς μου πέραν τοῦ ὠκεανοῦ, πρὸς τοὺς σεβαστοὺς γονεῖς μου, οἱ ὁποῖοι πολλὰ ἐμόχθησαν δι' ἐμὲ καὶ πολλὰς φροντίδας κατέβαλον ἵνα ὁδηγήσουν τὰ πρῶτα μου βήματα εἰς τὸν δρόμον τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς πολλὰς στερήσεις ὑπεβλήθησαν ἵνα μὲ μορφώσουν εἰς τὰ ἱερὰ γράμματα.

Ἀλλὰ πλησίον τῶν φυσικῶν μου γονέων τὴν στιγμὴν ταύτην ἵστανται καὶ ἄλλαι ἱεραὶ μορφαί, τῶν

Η ΚΑΤΗΧΗΤΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

Τῆς Δίδος ΕΛΕΝΗΣ ΤΖΟΒΑΝΗ

Ἡ κατηχήτρια κατέχει μίαν ἀπὸ τὰς σπουδαιοτέρας θέσεις εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον. Ἠμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, χωρὶς ὑπερβολήν, ὅτι εἶναι ὁ κύριος μοχλὸς τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου.

Γνωρίζετε ποῖον μάθημα παίρνει πρῶτα πρῶτα ὁ μαθητὴς εἰς τὸ κατηχητικὸν σχολεῖον; Εἶναι ἡ κατηχήτρια. Ὁ μαθητὴς ὅταν διὰ πρώτην φορὰν ἔρχεται εἰς τὸ Sunday School γνωρίζει τὴν κατηχήτριαν. Εἰς αὐτὴν θὰ ρίψῃ τὸ πρῶτον βλέμμα καὶ ἀπ' αὐτὴν θὰ σχηματίσῃ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν διὰ τὸ σχολεῖον.

Δι' αὐτὸ ἡ κατηχήτρια πρέπει νὰ δώσῃ τὸ ὡραιότερον παράδειγμα εἰς τὸν μαθητὴν τοῦ κατηχητικοῦ. Ἡ φορεσιά της, τὸ κτένισμά της, ὁ τρόπος τῆς ὁμιλίας της, ἡ ἐν γένει συμπεριφορά της, θὰ εἶναι τὸ πρῶτον πρῶτον μάθημα ποὺ θὰ πάρῃ ὁ μαθητής, προτοῦ ἀκόμη ἀρχίσῃ νὰ διδάσκεται ἀπὸ αὐτήν.

Τὸ παράδειγμα ἀσφαλῶς παίζει σπουδαῖον ρόλον, διότι τὸ παιδάκι εἰς μικρὰν ἡλικίαν εἶναι πολὺ μιμητικὸν καὶ ἀκολουθεῖ εὐκολώτατα, πρὸ παντός, τὸ κακὸν παράδειγμα. Ἡ κατηχήτρια ἠμπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴν ὅλην της ἐργασίαν μὲ τὸ κακόν της παράδειγμα.

Ἀκόμη καὶ τὰ ψυχικὰ χαρίσματα τῆς κατηχητρίας ἐξασκοῦν μεγάλην ἐπίδρασιν εἰς τὸν μαθητήν. Μερικὲς κατηχήτριες, χωρὶς γέλοιο εἰς τὰ χείλη των, χαιρετοῦν τὰ παιδιὰ μὲ μεγάλην σοβαρότητα. Νὰ ἤξευραν τί κακὸν κάμνουν τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὄχι μόνον εἰς τὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν των. Λησμονοῦν ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «Πάντοτε χαίρετε, ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε» (Θεσσ. 5, 16).

Ἡ κατηχήτρια πρέπει νὰ εἶναι χαρούμενη, γελαστή, γεμάτη ἀπὸ ἀγάπην καὶ προθυμίαν. Πρέπει νὰ δημιουργήσῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ τὴν ἀτμόσφαιραν φιλίας καὶ χαρᾶς διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συνεργασίαν τῶν μαθητῶν της. Παρατηρήσεις ἔχουν ἀποδείξει ὅτι μαθήματα ποὺ γίνονται εἰς φαιδρὸν περιβάλλον μανθάνονται εὐκολώτερα καὶ διατηροῦνται περισσότερον εἰς τὴν μνήμην τῶν παιδιῶν. Τὸ χαμόγελο, τὸ γέλοιο τῆς κατηχητρίας μπορεῖ νὰ γίνῃ δυνατὸν κλειδὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὰς καρδίας ὅλων τῶν μαθητῶν της.

Ἡ κατηχήτρια πρέπει νὰ συγκινήσῃ τοὺς μαθητάς της μὲ τὴν ὁμιλίαν της καὶ τὴν συζήτησίν της. Ἐὰν δὲν συγκινῇ, ἀποτυγχάνει εἰς τὴν διδασκαλίαν της καὶ εἰς τὸ ἔργον της. Πρέπει νὰ διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μαθητῶν, διότι τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι βασικὸν θεμέλιον τῆς μαθήσεως. Τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετόν, ἐὰν δὲν εἶναι ἐνδιαφέρον ἐν Χριστῷ καὶ δὲν συμβαδίζῃ μὲ τὴν χριστιανικὴν ζωήν.

Διὰ νὰ διεγείρῃ τέτοιο ἐνδιαφέρον ἡ κατηχήτρια, πρέπει ἡ ἴδια νὰ ἔχῃ μέσα της θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ζῆλον. Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ἕνα αἴσθημα τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος δὲν αἰσθάνεται — Nothing comes of nothing.

Πρῶτα πρῶτα ἡ ἴδια ἡ κατηχήτρια πρέπει νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Χριστὸν ὁλόψυχα, νὰ κάμῃ τὴν ζωήν της Χριστο - κεντρικὴν καὶ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ σὰν τὰς μυροφόρους γυναῖκας κατὰ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Χριστόν.

Ὁ Χριστιανικὸς ζῆλος, ὁ ἱερὸς πόθος τῆς κατηχητρίας πρέπει νὰ λάμπῃ εἰς τὰ μάτια της καὶ νὰ διακρίνεται εἰς τὰς κινήσεις της.

Πολλὲς ἀπὸ μᾶς ἀποτυγχάνομεν, νομίζω, διότι δὲν ἀφήνομεν νὰ βγῇ ἐλεύθερα ἀπὸ τὴν ψυχήν μας ἡ θερμὴ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Κάποτε ἕνας μαθητὴς εἶπε ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του καλὴ κατηχήτρια εἶναι:

1) Ἐκείνη ποὺ ὁμιλεῖ διὰ τὸν Θεόν, διότι αἰσθάνεται καὶ γνωρίζει τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἰδικήν της ζωήν.

2) Ἐκείνη ποὺ ἀγαπᾷ τὰ παιδιά.

3) Ἐκείνη ποὺ προετοιμάζεται τελείως καὶ κάνει τὸ μάθημα ἐνδιαφέρον.

4) Ἐκείνη ποὺ διδάσκει τὸ μάθημα φυσικά, καὶ ἡ φωνή της εἶναι εὐχάριστη.

5) Ἐκείνη ποὺ ἔρχεται τακτικὰ εἰς τὸ μάθημά της.

πνευματικῶν μου γονέων, τῶν καθηγητῶν μου καὶ διδασκάλων μου, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλω τὸν πνευματικόν μου καταρτισμόν. Μεταξὺ αὐτῶν ἐξέχει ἡ γλυκεῖα μορφὴ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. κ. Γρηγορίου, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει τὰ φοιτητικά μου βήματα βοηθῶν με παντοιοτρόπως καὶ παρὰ τῷ ὁποίῳ ὡς Διάκονος καὶ Κατηχητής, ἐπὶ μίαν πενταετίαν, ὑπηρέτησα.

Καὶ ἤδη ἰδοὺ προσέρχομαι ταπεινῶς καὶ παρακαλῶ καὶ ἱκετεύω Σεβασμιώτατε, ὅπως δεηθῇς μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων, τοῦ Τιμίου Πρεσβυτερίου καὶ τοῦ Φιλοχρίστου τούτου ἐκκλησιάσματος, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως καταπέμψῃ ἐπ' ἐμὲ τὸ ἄπειρον Αὐτοῦ ἔλεος καὶ μὲ ἀναδείξῃ ἱκανὸν ἐργάτην τοῦ ἀμπελῶνος Αὐτοῦ, ἐργάτην ἔργων πίστεως καὶ ἀρετῆς, φύλακα ἄγρυπνον τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας καὶ καταξιώσῃ με ἵνα παραστῶ ἐνώπιον Αὐτοῦ εὐπρόσωπος ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς δικαιοκρισίας Του.

Γένοιτο!

Ο ΣΑΟΥΛ ΠΑΡΑ ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΔΑΜΑΣΚΟΥ ΚΑΙ Ο ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΤΗΣ ΕΡΝΕΣΤ ΡΑΙΝΑΝ

Τοῦ Ἀρχιμ. κ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ ΒΑΡΑΚΛΑ, Δ. Θ.

Ὁ Παῦλος παραδοθεὶς εἰς τὸν βασιλέα Ἀγρίππαν, μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀδιασείστου πίστεως «ἐκτείνας τὴν χεῖρα», ἀπολογεῖται ὡς ἑξῆς:

«Μακάριον νομίζω ἐμαυτόν, βασιλεῦ Ἀγρίππα, μέλλων ν' ἀπολογηθῶ ἐνώπιόν σου σήμερον περὶ πάντων ὅσα ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων». Ἀφοῦ δὲ αὐτοσυνεστήθη καὶ ἀπηρίθμησε πόσα δεινὰ ἐπροξένησεν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς καὶ ὅτι μαινόμενος ἐναντίον αὐτῶν κατεδίωκεν ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις, ἐξακολουθεῖ περαιτέρω τὴν ἀπολογίαν του διηγούμενος τὴν ὑπερφυᾶ ἀποκάλυψιν, τὴν παρὰ τὴν Δαμασκὸν ἐξελιχθεῖσαν.

«Ἐν τούτοις δὲ ὅτε ἠρχόμην εἰς τὴν Δαμασκὸν μετ' ἐξουσίας καὶ ἐπιτροπῆς τῆς παρὰ τῶν ἀρχιερέων, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡμέρας εἶδον καθ' ὁδόν, βασιλεῦ, φῶς οὐρανόθεν ὑπερβαῖνον τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου, τὸ ὁποῖον ἔλαμψε περὶ ἐμὲ καὶ τοὺς σὺν ἐμοὶ πορευομένους. Καὶ ἐνῷ κατεπέσομεν πάντες εἰς τὴν γῆν, ἤκουσα φωνὴν λαλοῦσαν πρός με καὶ λέγουσαν εἰς Ἑβραϊκὴν διάλεκτον, Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι εἶναι νὰ λακτίζῃς εἰς κέντρα. Ἐγὼ δὲ εἶπον· τίς εἶσαι, Κύριε; Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν: Ἐγὼ εἰμαι Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον σὺ διώκεις, ἀλλ' ἐγέργητι καὶ στῆθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου, ἐπειδὴ διὰ τοῦτο ἐφάνην εἰς σέ, διὰ νὰ σὲ καταστήσω ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα, ὅσων εἶδες καὶ περὶ ὅσων θέλω φανερώσει εἰς σέ, ἐκλέγων σε ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐθνῶν, εἰς τὰ ὁποῖα τώρα σὲ ἀποστέλλω διὰ νὰ ἀνοίξῃς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ὥστε νὰ ἐπιστρέψωσιν ἀπὸ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς, κλπ.

Ἡ αὐστηρὰ κριτικὴ ἔχουσα ὡς μόνην βάσιν πρὸς ἐξέτασιν παντὸς ζητήματος τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν, ἤτοι τὸν λεγόμενον ὀρθὸν λόγον, παρορμᾶται νὰ ἑρμηνεύσῃ καὶ τὸν ὑπερφυᾶ χαρακτῆρα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὡς λ. χ., καὶ τὴν παρὰ τὰ τείχη τῆς Δαμασκοῦ θείαν ἀποκάλυψιν. Πλὴν οἱ ὀρθολογιζόμενοι οὐ μόνον πολλάκις γραφικῶς σφάλλονται, ἀλλὰ καὶ λογικῶς εἰς «δυσπαραθύμητα» λάθη περιπίπτουσι λόγῳ τοῦ πεπερασμένου νοῦ τοῦ ἀνθρώπου· τοὐναντίον ὅμως μὲ ἀφετηρίαν τὴν πίστιν πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀλάθητον αὐτοῦ Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ μὲ τὴν ἐξηκριβωμένην ἱστορικότητα τοῦ βιβλίου «τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων» καὶ μὲ τὴν καθόλου παραδεδεγμένην ἀρχὴν περὶ θεοπνευστίας τῶν Γραφῶν δὲν θὰ περιπέσῃ εἰς σφάλματα καὶ παραλογισμούς· κατὰ συνέπειαν καὶ τὰ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Δαμασκοῦ συμβάντα ἐν αἰθρίᾳ, μέσῃ ἡμέρᾳ θ' ἀποδεχθῇ ὡς ἀληθῆ καὶ θεοπρεπῆ. Ἄλλως τε ἡ ἐξ ἀπίνης μεταστροφὴ τοῦ Σαύλου εἰς τὸν Χριστιανισμὸν δὲν δικαιολογεῖται, εἰμὴ δι' ὑπερφυοῦς τινος ἀποκαλύψεως, ἀκαταλύπτου καὶ δυσπροσίτου εἰς τὰς διανοίας τῶν ὀρθολογιστῶν, συνεπῶς καὶ εἰς τὴν τοῦ Ραινὰν ἀντίληψιν.

Οὗτος ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ «Οἱ Ἀπόστολοι», διὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἀποπειρᾶται νὰ καταρρίψῃ τὴν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Δαμασκοῦ ὑπερφυσικὴν ἀποκάλυψιν, οὐ μὴν ἀλλὰ τὰ πορίσματα τῆς ἀποπείρας ταύτης καὶ Γραφικῶς καὶ λογικῶς ἀνατρέπονται, ὡς ἐπὶ βάσεων ἐσφαλμένων στηριζόμενα, εἰκασιῶν ἀσυστάτων καὶ συλλογισμῶν ἐξεζητημένων.

Ἤδη ἂς ἀκολουθήσωμεν τινὰς τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ Ραινάν, ἂν στηρίζωνται ἐπὶ τῆς λογικῆς καὶ τῆς θεοπνευστίας τῶν Γραφῶν.

Ὁ Ραινὰν λέγει ὅτι πᾶν βῆμα τοῦ Σαοὺλ πρὸς τὴν Δαμασκόν, ἐξήγειρεν ἐν αὐτῷ ὀδυνηρὰς ἀμηχανίας, τὸ δὲ μυσαρὸν τοῦ δημίου ἔργον, ὅπερ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐξήσκει, ἀπέβαινεν αὐτῷ συνειδητῶς ἀφόρητον. Αἱ οἰκίαι τῆς Δαμασκοῦ, τὰς ὁποίας ἤρχιζε νὰ διακρίνῃ μακρόθεν, ἦσαν ἴσως τῶν θυμάτων του· κατ' ἀκολουθίαν ἐπῆλθεν ἐν αὐτῷ τοιοῦτός τις ἐσωτερικὸς συγκλονισμός, συντελούσης πρὸς τοῦτο καὶ τῆς ἀσθενείας του καὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς μάγου φύσεως τῆς χώρας τοῦ ὄντως χρυσορρόου ποταμοῦ, οὕτως ὥστε τὸ γεγονὸς τῆς ἀλλοιώσεως καὶ ἐπιστροφῆς τοῦ Σαοὺλ εἰς Χριστὸν ὀφείλεται εἰς ἐσωτερικήν τινα ἐπενέργειαν ἐπὶ τῆς βουλήσεως αὐτοῦ ἢ εἰς ἐξωτερικήν τινα ἐξ ἀποκαλύψεως ἐπίδρασιν.

Βεβαίως θὰ ἠδυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν τὴν ἀντίρρησιν ταύτην ὡς ὀρθολογιστικῶς ψυχολογημένην, ἐὰν ἡ ἐν ταῖς «Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων» ἀφήγησις τοῦ θαύματος ἐκείνου τοῦ παρὰ τὰ τείχη τῆς Δαμασκοῦ διαδραματισθέντος, δὲν μᾶς ἀνέφερεν ὅτι οἱ συνοδεύοντες τὸν Σαούλ, ἥ τε «ἐξουσία καὶ ἐπιτροπή», δὲν εἶδον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ φῶς ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουον τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ Σωτῆρος καὶ ὅτι οἱ ἀκόλουθοι αὐτοῦ ἔμειναν «ἐνεοί», ἄλαλοι, κουφοί, ἐκστατικοί, καὶ ὅτι κατέπεσον ἐπὶ τὴν γῆν. Ἄρα ἐπὶ τῶν γραφικῶν τούτων μαρτυριῶν ἐρειδόμενοι λέγομεν ὅτι τὸ γεγονὸς τῆς εἰς Χριστὸν ἐπιστροφῆς τοῦ Σαοὺλ εἶναί τι ἐξωτερικὸν θεῖον συμβάν, ἐξ οὗ ὅλη ἐκείνη ἡ ἀλλοίωσις τοῦ ζηλωτοῦ τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου εἰς φίλον πιστὸν τοῦ Χριστοῦ.

Περαιτέρω ὁ Ραινὰν φέρει τὴν ἑξῆς ἀντίρρησιν. Ἡ τύψις, λέγει, τοῦ συνειδότος τοῦ Σαούλ, ἐπὶ τῇ προσεγγίσει αὐτοῦ εἰς Δαμασκόν, ἐν ᾗ ἔμελε νὰ ἀνοσιουργήσῃ κατ' ἀθώου πληθυσμοῦ, ἐδημιούργησεν ἐν αὐτῷ τὸ συναίσθημα τῆς μετανοίας.

Πρὸς στιγμήν, ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ ἡ μετάνοια, ὑπῆρξε εἷς τῶν παραγόντων καὶ συντελεστῶν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Σαοὺλ εἰς Χριστόν.

Ἀλλ' ἄραγε ἡ μετάνοια αὕτη δὲν ἦτο ἀρκετή, ὥστε νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Σαοὺλ καὶ πρὸς ἄρσιν πάσης παρεξηγήσεως ἐνώπιον τοῦ ἀρχιερέως, παρ' οὗ ἐπίσημον ἀποστολὴν εἶχεν ἀναλάβῃ νὰ προσποιηθῇ πολιτικήν τινα ἀσθένειαν ἢ νὰ προβάλῃ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν λόγον ἢ ὡς ἐκ περισσοῦ νὰ γίνῃ Χριστιανός, παρὰ νὰ ἀναλάβῃ τηλικοῦτον γιγάντειον ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς νέας θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, ὅλως ἀντιθέτου πρός τε τὴν ἐκ παίδων ἀνατροφὴν αὐτοῦ καὶ τὴν μόρφωσιν, ἧς ἔτυχε παρὰ τῷ νομοδιδασκάλῳ Γαμαλιήλ; Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, ἂς ὁμιλήσωμεν καὶ πάλιν μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς πίστεως. Ὁ Θεὸς Λόγος ἐν τῇ προαιωνίῳ αὐτοῦ βουλῇ προώρισε τὸν Σαοὺλ «σκεῦος ἐκλογῆς»· κατὰ συνέπειαν ἡ μεταστροφὴ αὕτη δὲν εἶναι ἔργον τῆς ἐκ τῆς συναισθήσεως ἐνοχῆς καὶ συνεπῶς μετανοίας. Ἄλλως τε ὁ Ἀπόστολος οὐδαμοῦ ὑπαινίσσεται τοιαύτης μετανοίας. Ἄρα ἡ ἐξ ἀπίνης ἀλλοίωσις τοῦ Σαοὺλ εἶναι ἔργον ἐξωτερικῆς τινος θείας ἐπιβολῆς, ἀνθρωπίνως ἀκαταγωνίστου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκὼν ἄκων ὑπέκυψεν οὗτος, δεδομένου μάλιστα ὅτι οὗτος προώριστο νὰ φωτίσῃ καὶ σώσῃ ἐκ κλήσεως τὸν ἐθνικὸν κόσμον. Ἦδη «τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» ὑπερεπληρώθη πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὁ Ραινὰν λέγει ὅτι δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ συνέβῃ αἰφνιδία τις θύελλα μετ' ἀσυνήθων ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, αἵτινες νὰ κατετάραξαν τὸν Σαοὺλ ἐν ταῖς στιγμαῖς τῶν παραισθήσεών του καὶ νὰ ἐξέλαβε τὰς βροντὰς ταύτας ὡς φωνὴν τοῦ Θεοῦ, καθ' ὅσον μάλιστα παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις ἰδιαιτέρως, ἡ βροντὴ ἐθεωρεῖτο ὡς φωνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀστραπὴ τὸ πῦρ αὐτοῦ, βοῶντος κατ' αὐτοῦ τό, «Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις . . . . ».

Φέρε ἴδωμεν, ἂν καὶ αὕτη τοῦ Ἐρνὲστ Ραινὰν ἀντίρρησις, εἶναι ὀρθολογιστικῶς ἰσορροπημένη. Ἡμεῖς παρατηροῦμεν ὅτι ἂν δεχθῶμεν τὴν ἔνστασιν ταύτην, εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτόν, «ἐξουσία καὶ ἐπιτροπή», ὑπέστησαν τοὺς αὐτοὺς κλονισμοὺς καὶ ἀλλοιώσεις, οἵας καὶ ὁ Σαούλ, ἐνῷ κατὰ τὴν Γραφήν, τὰς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων», οὗτοι οὐδεμίαν σωματικὴν ἢ ψυχικὴν ἀλλοίωσιν ἔπαθον, εἰμὴ μόνον παροδικόν τινα φόβον καὶ ἔκπληξιν. Ἄρα καὶ ἡ τοῦ Ραινὰν αὕτη ἀντίρρησις ὡς ἀσύστατος καταπίπτει ἀφ' ἑαυτῆς.

Πολλὰ καὶ ἄλλα οἱ θρησκευτικῶς ἀστάθμητοι καὶ κατὰ λόγον ἀκαταλόγιστοι ὀρθολογισταὶ φλυαροῦσι· τὸ γεγονὸς ὅμως μένει ἀδιαφιλονίκητον· ὅτι ὁ Σαοὺλ ἐγένετο ὀπαδὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔνθους Ἀπόστολος Ἐκείνου, Ὃν τόσον ἀπηνῶς κατεδίωξεν. (Α' Κορ. 15, 7-14).

—If you fear, cast all your care on God; that anchor holds. Tennyson

—Behavior is a mirror in which everyone shows his image. Goethe

—Evil events from evil causes spring. Aristophanes

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΑΙ ΕΘΝΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Μεγάλοι τίτλοι πράγματι, ὑποδηλώνοντες τὰ δύσκολα καὶ πολύπλοκα ἐνίοτε προβλήματα, ποὺ ἔχουν νὰ ἐπιλύσουν οἱ ἐφημέριοι τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ καλλιέργεια τῶν ὀρθοδόξων χριστιανικῶν πεποιθήσεων, ἡ προφύλαξις ἀπὸ τῶν ἐπιδράσεων τῶν διαφόρων ξένων προπαγανδῶν, ἡ προσπάθεια διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν πλανηθέντων, ἡ ἀναζωπύρησις τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος ὅλων γενικῶς τῶν ἀποδήμων Ἑλλήνων, ἀλλ' ἰδιαιτέρως τῶν παιδιῶν ποὺ ἐγεννήθησαν καὶ ἀνατρέφονται μακρὰν ἀπὸ τὴν μητέρα Ἑλλάδα, εἶναι εἰς ὀλίγας ἐπιγραμματικὰς φράσεις τὰ μεγάλα καθήκοντα, ποὺ ἔχουν νὰ ἐπιτελέσουν οἱ ἐφημέριοι τῶν ξενητεμένων Ἑλλήνων. Τὸ ἔργον δὲ αὐτό, βαρὺ καθ' ἑαυτό, γίνεται ἀκόμη βαρύτερον καὶ κοπιαστικώτερον, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς πλείστας ὅσας περιστάσεις οἱ ἀπόδημοι Ἕλληνες εἶναι διεσκορπισμένοι εἰς μακρυνὰς ἀποστάσεις καὶ ὁ ἐφημέριος διὰ νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ, πρέπει νὰ διανύσῃ ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας χιλιομέτρων.

Δι' αὐτοὺς ὅλους τοὺς λόγους ἐχαρακτηρίσαμεν τοὺς κληρικοὺς τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ ὡς ἱεραποστόλους καὶ ἐθναποστόλους. Τὸ ἔργον των ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸ ἔργον τῶν κληρικῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δουλείας τοῦ ἔθνους μας ὑπὸ τὸν ὀθωμανικὸν ζυγόν. Δὲν εὑρίσκονται βέβαια ὑπὸ ζυγὸν δουλείας οἱ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ὥστε νὰ χρειάζεται κόπος πολὺς καὶ παράδειγμα ἄριστον ἐκ μέρους τοῦ κληρικοῦ, διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸ λογικὸν ποίμνιον, ποὺ τοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Θεός. Δι' αὐτὸν ὅμως ἀκριβῶς τὸν λόγον ἁρμόζει νὰ ὀνομασθοῦν οἱ ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς των ἐφημέριοι τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων ἱεραπόστολοι καὶ ἐθναπόστολοι. Αἱ ἱεροτελεστίαι, τὰ κηρύγματα, αἱ κατ' ἰδίαν νουθεσίαι, αἱ τελεταί, θὰ πρέπῃ νὰ στρέφωνται γύρω ἀπὸ τὰς δύο μεγάλας ἀξίας: Πίστις καὶ Πατρίς. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΖΩΗ»

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ

Τὸ καθῆκον τὸ ὁποῖον ἔχει κάθε Χριστιανὸς νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν συστηματικὴν διάδοσιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, ἐπιβάλλει εἰς τοὺς τακτικοὺς ἢ ἐκτάκτους ἀναγνώστας τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ἐγγράψουν εἰς τὸ Περιοδικὸν αὐτὸ τοὺς συγγενεῖς, φίλους καὶ γνωστούς των.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξυπηρετεῖται ἡ εὐγενὴς προσπάθεια πρὸς εὐρυτέραν ἐξάπλωσιν τοῦ γραπτοῦ Λόγου εἰς ὅλας, εἰ δυνατόν, τὰς ὁμογενεῖς οἰκογενείας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδᾶ.

ΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Τοῦ Ἀρχιμ. κ. Μ. ΤΡΙΠΟΔΑΚΗ

«Ἄφετε τὰ παιδία καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρός με» (Ματθαίου 19, 14).

Αὐτὴ ἡ γνώριμος εἰς τοὺς πολλοὺς Χριστιανούς, αὐτὴ ἡ γεμάτη στοργὴ καὶ ἀγάπη φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἠκούσθη ὅταν διδάσκοντος τοῦ Κυρίου, ἤμπόδισαν οἱ Ἀπόστολοι τὰ παιδιὰ νὰ τὸν πλησιάσουν. Καὶ ἐννοοῦσε τότε ὁ Χριστὸς καὶ ἐννοεῖ καὶ διδάσκει εἴκοσι τώρα αἰῶνας καὶ θὰ διδάσκῃ διὰ μέσου ὅλων τῶν αἰώνων καὶ πρὸς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, ὅτι ὅλοι ἡμεῖς, Ἱερεῖς, γονεῖς καὶ διδάσκαλοι ἔχομεν μεγάλην καὶ ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ ὁδηγοῦμεν τὰ παιδιά μας εἰς τὸν Ἰησοῦν, μὲ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν μας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πεφωτισμένην, τὴν ἁγίαν καὶ Θεάρεστον ζωήν μας, πρὸ παντός.

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι μὲ τὴν προσευχήν, τὴν ὁποίαν ὑποδειγματικῶς πρέπει νὰ διδάσκωμεν εἰς τὰ παιδιά μας, ἀνοίγομεν εἰς αὐτὰ τὸν δρόμον πρὸς τὸν Χριστόν. Ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι μὲ τὸν τακτικὸν Ἐκκλησιασμόν, ποὺ πρέπει μὲ ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν νὰ κάμωμεν μὲ τὰ παιδιά μας, χέρι μὲ χέρι, τὰ φέρωμεν εἰς τὴν ζεστὴν πνευματικὴν φωλιὰ ποὺ λέγεται ἐκκλησία, οἶκος Θεοῦ, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν πραγματικὰ θερμαίνονται αἱ ψυχαί των, ξεκουράζονται αἱ καρδίαι των, φωτίζεται ὁ νοῦς των, τὰ ὁδηγοῦμεν εἰς τὸν Χριστόν.

Ὅλοι ἀκόμη γνωρίζομεν, ὅτι μὲ τὴν μελέτην καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας μὲ λόγια ἁπλᾶ καὶ μὲ ἁγίαν ζωὴν πρέπει νὰ διδάσκουν οἱ γονεῖς εἰς τὰ παιδιά των, ὅπως αἱ ἅγιαι μητέρες τῶν Πατέρων καὶ τῶν Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁδηγοῦμεν καὶ πάλιν τὰ παιδιὰ εἰς τὸν Κύριον.

Ὅλοι τέλος ἀκούομεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου, ὅτι μὲ τὴν μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν καθαρίζονται αἱ παιδικαὶ ψυχαί, ἀπὸ τὰς ἔστω μικρὰς ἁμαρτίας καὶ μὲ τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν ἑνώνονται μὲ τὸν Χριστόν.

Ἀλλά, ἀγαπητοί μου, ἐκτὸς τῶν μέσων αὐτῶν ποῦ ὁδηγοῦνται τὰ παιδιὰ εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἔχομεν καὶ τὸ σχολεῖον τὸ Κατηχητικόν, ἂς τὸ εἰποῦμε καλύτερα, τὸ Κυριακάτικον Σχολεῖον, τὸ σχολεῖον τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου αἱ παιδικαὶ ψυχαὶ καὶ καρδίαι εὑρίσκουν τὸν καλύτερον φίλον, τὸν ἀσφαλέστερον ὁδηγὸν καὶ προστάτην των.

Βεβαίως ἔχομεν καὶ τὰ ἄλλα σχολεῖα, τὰ πνευματικὰ ἐκεῖνα κέντρα εἰς τὰ ὁποῖα ἀγωνίζονται οἱ φιλότιμοι διδάσκαλοι νὰ δώσουν γνώσεις εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἔχομεν τὰ Ἐθνικοχριστιανικὰ κέντρα μας, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ τρυφεροί μας βλαστοί, θὰ διδαχθοῦν τὸν πολιτισμόν, τὸν πατριωτισμόν, τὴν Ἱστορίαν καὶ τὴν γλῶσσάν μας.

Ἔχομεν ὅμως, ἀγαπητοί, ἢ πρέπει νὰ ὀργανώσωμεν καὶ νὰ ἔχωμεν καὶ τὰ κατὰ Κοινότητας κατώτερα καὶ μέσα Κατηχητικά μας Σχολεῖα, διότι μόνον μὲ αὐτὰ θὰ ἀνοίξωμεν τὸν νοῦν τῶν παιδιῶν μας εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Διότι μὲ αὐτὰ τὰ σχολεῖα θὰ ἐξευγενίσωμεν τὰς ψυχάς των, καὶ θὰ θερμάνωμεν τὰς καρδίας των. Διότι μὲ αὐτὰ θὰ δυναμώσωμεν τὴν θέλησίν των εἰς τὸ ἀγαθόν, θὰ χαλκεύσωμεν τὸν χαρακτῆρά των, θὰ θεμελιώσωμεν τὴν ζωήν των καὶ θὰ τὰ ὁπλίσωμεν μὲ τὰ ἀπαραίτητα πνευματικὰ ὅπλα διὰ τὸν καλὸν χριστιανικὸν ἀγῶνά των.

Πολλὲς φορὲς θὰ ἔχωμεν ἀκούσῃ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς ἀληθείας αὐτάς. Ὅτι δηλαδή, τὸ μόνον θεμέλιον ποὺ ἀσφαλίζει τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν κάνει νὰ διακριθῇ σὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστον προσωπικότητα, εἶναι μόνος ὁ Χριστός. Τὸ θεμέλιον αὐτό, ὁ Χριστός, εἰς τὴν ζωὴν τῶν παιδίων πρέπει νὰ προσφέρεται ἀπὸ τῆς πολὺ μικρᾶς ἡλικίας των, ἀπὸ τὴν Μητέρα, καὶ κατόπιν ἀπὸ τὸν εὐσεβῆ καὶ ἐμπνευσμένον Κατηχητὴν εἰς τὸ Σχολεῖον τὸ Κυριακόν.

«Θεμέλιον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστι Χριστός», μᾶς λέγει ἡ Γραφή. Καὶ σχολεῖα Κατηχητικά, μᾶς λέγει ἡ παγκόσμιος Χριστιανικὴ Κατηχητικὴ κίνησις, μὲ σύστημα παιδαγωγικὸν καὶ ὀργάνωσιν πραγματικήν, ὄχι ψευτομπαλώματα, σχολεῖα Κατηχητικά, μὲ ἐνθουσιώδεις καὶ ἐμψυχωμένους Κατηχητάς, μὲ θερμοὺς βοηθοὺς καὶ συνεργάτας ἀρίστους, μὲ ἐνδιαφερομένους γονεῖς καὶ ἐμπνευσμένους διδασκάλους, μὲ ζηλωτὰς Ἱερεῖς καὶ ζωντανοὺς Κοινοτάρχας καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐποπτικῆς Κατηχητικῆς διδασκαλίας καὶ ὅλων τῶν Χριστιανῶν τὴν συμπαράστασιν καὶ συνδρομήν, γίνονται θερμοκήπεια τῶν εὐγενῶν ψυχῶν, ποὺ δημιουργοῦν τὰ ἄριστα στελέχη τῆς κοινωνίας μας.

Ναί, τὰ σχολεῖα τὰ Κατηχητικά, ἰδοὺ ἀναλυτικώτερον πῶς ἐργάζονται καὶ τί κάνουν. Ὁμιλοῦν εἰς τὰ παιδιὰ περὶ τῆς ἐμπράκτου χριστιανικῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι πρόθυμος καὶ εἰλικρινὴς εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ σπίτι, εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ παντοῦ.

Διδάσκουν τὴν πίστιν, τὸν σεβασμόν, τὴν ὑπακοήν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Θεόν. Διδάσκουν τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὑπακοήν, καὶ τὸν σεβασμὸν εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, ποὺ ἔδωσαν καὶ δίδουν εἰς τὰ παιδιὰ τὸ αἷμα καὶ τὴν ζωήν των ἀκόμη. Τὴν ἀγάπην, τὴν εὐγένειαν, τὴν στοργὴν καὶ τὴν καλωσύνην εἰς τὰ ἀδέλφια τὰ σαρκικὰ καὶ εἰς τὰ ἀδέλφια τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, τὰ πνευματικά. Τὴν συμπάθειαν ἀκόμη, τὴν δικαιοσύνην, τὴν τιμιότητα, τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν ἁγνότητα καὶ τὴν σωφροσύνην εἰς τὰς σχέσεις τὰς κοινωνικάς. Τὴν προσευχὴν τέλος,

τὸν Ἐκκλησιασμόν, τὴν ἐξομολόγησιν, τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν καὶ τὴν ἁγίαν Χριστιανικὴν ζωήν.

Ναί, ἀγαπητοί, τὰ Κατηχητικὰ μαθήματα μὲ τὴν συνεργασίαν τῶν γονέων δημιουργοῦν εὐγενεῖς ἀνατάσεις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν παιδίων. Τὰ ἐμπνευσμένα Κατηχητικὰ μαθήματα, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα ἄλλον σκοπὸν παρὰ τὴν ἀγάπην εἰς τὸ παιδί, δίδουν φτερὰ στὴν ψυχήν του νὰ πετάξῃ ὑψηλὰ ἀπὸ τὰς ἀθλιότητας τῆς ζωῆς καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Θεόν. Ναί, τὰ Κατηχητικὰ μαθήματα ἐνθουσιάζουν μὲ τὰ εὐγενῆ ἰδανικά, ἐνθαρρύνουν μὲ τὰ ὅπλα τὰ χριστιανικά, ὑποβοηθοῦν μὲ τὴν σωματικήν, τὴν νοητικὴν καὶ πνευματικὴν τῶν παιδίων ἀνάπτυξιν, τὰ συνδέουν μὲ τὴν χριστιανικὴν κοινωνίαν καὶ μὲ τὸν Χριστόν, τὰ κάνουν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς εἰς τὴν οἰκογένειαν, δύναμιν ἀγαθοποιὸν εἰς τὴν κοινωνίαν, φῶς Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον.

Διὰ τὸ ἔργον τοῦτο τῶν Κατηχητικῶν μας σχολείων, ἔχομεν δύο ὁμολογίας, μίαν πρακτικὴν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν ποὺ ἐγνώρισαν καὶ ἠγάπησαν τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον, καὶ μίαν ἀπὸ τὴν πεῖραν τῶν διεθνῶν ψυχολόγων καὶ παιδαγωγῶν.

Μάλιστα, ἀγαπητοί, ὅσα παιδιὰ ὡδηγήθησαν εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον, μετέφεραν τὸν Χριστὸν εἰς τὴν οἰκογένειάν των καὶ τὴν κοινωνία διὰ νὰ δώσουν τὴν χαρὰν καὶ τὴν ζωὴν εἰς αὐτήν.

Ἔχομεν πολλὰ παιδιὰ ποὺ συνεβίβασαν τοὺς γονεῖς των εἰς τὰς οἰκογενειακὰς διαφοράς, διότι ἔτσι ἐδιδάχθησαν εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον. Ὑπάρχουν ἄλλα παιδιά, ποὺ ὄχι μόνον ἐβοήθησαν ἀλλὰ καὶ συνεκράτησαν οἰκογένειαν καὶ ἐργασίαν, ὅταν ὁ πατέρας ἐξέπεσεν ἢ ἐξετροχιάσθη ἢ ἀπέθανε.

Ἔχομεν ἄλλα παιδιὰ ποὺ μὲ τὰς ὑποδείξεις των ἐδιώρθωσαν τὸ ψέμμα τοῦ πατέρα, ἢ τὴν αἰσχρολογίαν, ἢ ἀδικίαν, ἢ κλοπήν διότι ἔτσι ἐδιδάχθησαν στὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον.

Εἰς ἄλλας περιπτώσεις, ἀγόρια καὶ κορίτσια μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἔγιναν ἀφορμὴ μὲ τὰς διδασκαλίας εἰς τοὺς γονεῖς, μὲ τὸ ἐνάρετον παράδειγμά των ἢ μὲ τὰ χριστιανικά των βιβλία, ποὺ τοὺς ἔδωκε τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον, νὰ φωτίσουν τοὺς γονεῖς των, νὰ τοὺς ἐπαναφέρουν εἰς τὸν Χριστόν, μὲ τὴν ὑπόδειξιν νὰ προσεύχωνται, νὰ ἐκκλησιάζωνται, νὰ ἐξομολογοῦνται, νὰ μεταλαμβάνουν, νὰ διαβάζουν τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, γονεῖς ποὺ χρόνια ὁλόκληρα εἶχαν νὰ πατήσουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ ἐκκλησιάζοντο μὲν ἀλλὰ οὔτε ἐξωμολογοῦντο, οὔτε μετελάμβανον τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Ὅπως ἐξ ἄλλου, ἄλλα παιδιά, ἐκαλλιέργησαν τὴν ἀγάπην καὶ ἐσκόρπισαν μὲ τὴν ἐλεημοσύνην ἀφ' ἑνὸς καὶ τὴν ἐπίσκεψιν ἀσθενῶν ἀφ' ἑτέρου, τὴν ἀνακούφισιν, τὴν παρηγορίαν, τὴν χαράν, εἰς κακοπαθοῦντας, θλιβομένους καὶ ἀσθενεῖς, διότι αὐτὰ ἐδιδάχθησαν στὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον.

«Εἶναι τόση ἡ σημασία καὶ ἡ σπουδαιότης τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων», γράφει ἕνας παιδαγωγός, «καὶ τόσον Ἱερὸς ἀπειδείχθη ὁ θεσμὸς οὗτος, ὥστε νὰ πάρῃ μίαν θέσιν πολυτιμοτάτου παιδαγωγικοῦ θεσμοῦ, καὶ μάλιστα ἀποκλειστικοῦ διὰ τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν τῆς νέας γενεᾶς».

«Αὐτὸς ὁ χριστιανικὸς πολιτισμός», γράφει μία ἄλλη στρατιωτικὴ χριστιανικὴ προσωπικότης, «θὰ κυριαρχήσῃ, διότι τὰ ἀγωνιζόμενα χριστιανικὰ στρατεύματα διεπαιδαγωγήθησαν χριστιανικῶς καὶ ἐθνικῶς εἰς τὶς ὁλόθερμες αὐτὲς πνευματικὲς ὁάσεις, ποὺ λέγονται σχολεῖα, ὀργανώσεις ἢ κέντρα διδασκαλίας καὶ χριστιανικῆς διαπαιδαγωγήσεως».

«Ἐγὼ δέ», συνεχίζει ἡ ἰδία προσωπικότης, «ὁραματίζομαι τὴν προσεχῆ περίοδον, ὄχι μακρὰν εὑρισκομένην, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ φάλαγγες τῶν στρατιωτῶν τῆς ἱερᾶς παρατάξεως, θαλασσοποροῦσαι τοὺς ὠκεανοὺς καὶ διασχίζουσαι τοὺς αἰθέρας, θὰ σκορπίσουν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν ἕως τὴν δύσιν, παντοῦ, τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τότε αἱ σκοτειναὶ νύκτες θὰ περάσουν, διὰ νὰ θριαμβεύσῃ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀρετή, ἡ ἀγάπη, ἡ πίστις, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀδελφοσύνη, ὁ χριστιανικὸς πολιτισμός».

Ἰδοὺ αἱ ἐρχόμεναι εὐλογίαι τοῦ Θεοῦ, μὲ ὄργανα τὰ εὐγενικὰ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς φυτώρια, τὰ σημερινὰ Κατηχητικά μας σχολεῖα.

Τί μένει τώρα δι' ὅλους ἡμᾶς; Ἁπλούστατα, νὰ γνωρίσωμεν καλύτερον τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ εἶναι καὶ ἔργον ἰδικόν μας, καὶ νὰ ἐργασθῶμεν μὲ ὅλας μας τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις εἰς τὸ ἔργον αὐτό. Ἐμπρὸς λοιπὸν μὲ τὴν παρακίνησιν καὶ καθοδήγησιν τῶν παιδιῶν μας εἰς τὰ Σχολεῖα τὰ Κατηχητικά, μὲ τὴν συμπαράστασιν εἰς τὰς εὐγενεῖς προσπαθείας τῶν ζηλωτῶν Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν μας καὶ μὲ τὸ ἄγρυπνον τῆς Ἱερᾶς μας Ἀρχιεπισκοπῆς ἐνδιαφέρον καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, διὰ τὴν κατὰ Χριστὸν μόρφωσιν τῆς εὐλογημένης καὶ ἰδιαιτέρως ἠγαπημένης τοῦ Χριστοῦ ἡλικίας, καὶ ἂς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι πλουσίαν τὴν πνευματικὴν συγκομιδήν, Αὐτὸς ὁ Κύριος, θὰ δώσῃ εἰς ὅλους ἡμᾶς, καὶ εἰς τὴν εὐλογημένην Ἑλληνικὴν ὁμογένειάν μας εἰς τὴν ἀπέραντον καὶ φιλόξενον χώραν αὐτήν.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ πρὸς συγγενεῖς ἢ φίλους σας, ἐδῶ ἢ εἰς τὴν πατρίδα σας, εἶναι μία συνδρομὴ εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Παρατηρητήν. — Συνδρομὴ προπληρωτέα διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ Καναδᾶν: Δι' ἓν ἔτος $3.00. Διὰ δύο ἔτη $5.00. — Διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλας χώρας, ἐτησία συνδρομὴ $3.50.

Γ ρ ά ψ α τ ε:
ORTHODOX OBSERVER
10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΣ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

Ὑπὸ τοῦ ἀποφοίτου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline κ. ΚΩΣΤ. ΡΑΠΤΗ

Σήμερον, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, συγκεντρωθήκαμε, εὐγενικοὶ ἐπισκέπται μας, εἰς τὸν ὡραῖον καὶ ἱερὸν αὐτὸν χῶρον γιὰ νὰ ἑορτάσωμεν μαζὺ τὴν ἐτησίαν ἑορτὴν τῆς Σχολῆς μας. Χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια ἀναμφιβόλως εἶναι τὸ διακριτικὸν γνώρισμα ὅλων μας. Χαιρόμεθα ἡμεῖς, διότι βλέπομεν πάλιν τὰ γνωστὰ καὶ ἀγαπητὰ πρόσωπά σας καὶ διότι μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς φιλοξενήσωμεν. Ὑπερηφανευόμεθα δέ, διότι σεῖς οἱ ὑποστηρικταί μας, ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῆς Σχολῆς μας, μᾶς ἐτιμήσατε καὶ πάλιν μὲ τὴν ἐπίσκεψίν σας αὐτήν. Χαίρεσθε καὶ ὑπερηφανεύεσθε καὶ σεῖς, εἶμαι βέβαιος, ποὺ βλέπετε τὸν ἱερὸν αὐτὸν προμαχῶνα ποὺ καλλιεργεῖ τὰ Ἑλληνοχριστιανικά μας ἰδεώδη καὶ ἀσφαλῶς σεμνύνεσθε διὰ τὸ ἔργον του, ποὺ εἶναι καὶ ἔργον ἰδικόν σας.

Ὁ Θεὸς ὅμως, ὁ ὁποῖος μᾶς θέλει πάντοτε νὰ χαιρώμεθα, μᾶς ἔδωσε ἀκόμη ἕνα λόγον παραπάνω σήμερον διὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ χαιρώμεθα καὶ νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι. Ὁ λόγος αὐτός, ὅπως γνωρίζετε, εἶναι αἱ τελικαὶ ἐξετάσεις. Χαιρόμεθα ἡμεῖς οἱ τελειόφοιτοι διότι ἐπὶ τέλους ἦλθε ἡ ἡμέρα αὐτὴ ποὺ μὲ ὑπομονησία καὶ πόθον ἐπεριμέναμε. Εἴμεθα ὑπερήφανοι, διότι μᾶς ἠξίωσεν ὁ Θεὸς νὰ ἀποφοιτήσωμεν ἀπὸ ἕνα τέτοιον ἱερὸν ἵδρυμα. Πιστεύω δέ, ὅτι χαίρεσθε καὶ σεῖς μαζύ μας, σὰν τὸν γεωργόν, διότι ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ἰδῆτε τοὺς καρποὺς διὰ τοὺς ὁποίους καὶ σεῖς ἐκοπιάσατε. Καὶ εὔχομαι νὰ μείνετε εὐχαριστημένοι καὶ νὰ εἶσθε ὑπερήφανοι γιὰ μᾶς, ὅπως ἡμεῖς ὑπερηφανευόμεθα, διότι εἴμεθα καρποὶ πολλῶν γεωργῶν ποὺ μὲ κόπους καὶ θυσίας ἐφρόντισαν διὰ τὰ φυτά των.

Ἦλθε σήμερον ἡ ἡμέρα αὐτή, τὴν ὁποίαν ὀνειρεύεται κάθε φοιτητής. Εἶναι ἡμέρα χαρᾶς. Ἀλλὰ μαζὺ μὲ τὴν χαρὰ αὐτή, ποὺ πλημμυρίζει σήμερον τὴν ψυχήν, συνδέεται καὶ ἡ λύπη. Εἶναι δύσκολον νὰ μετατραπῇ εἰς λόγια τὸ αἴσθημα αὐτὸ ποὺ κυριεύει σήμερον τὴν καρδιά μας. Πάντοτε προγευόμασθε τῆς χαρᾶς ἡ ὁποία συνδέει τὰς τελικὰς ἐξετάσεις· ἀλλὰ τώρα ὅμως ποὺ ἦλθε ἡ στιγμὴ αὐτὴ γιὰ μᾶς τοὺς δέκα ἑπτά, δὲν γνωρίζομεν τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ τὴν δεχθοῦμε. Ἀσφαλῶς ἡ στιγμὴ αὐτὴ προκαλεῖ τὴν χαρὰν καὶ τὰ δάκρυα.

Ἐτελείωσε τώρα γιὰ μᾶς ἡ φοιτητικὴ ζωὴ εἰς τὴν Σχολήν μας. Ἦλθε τώρα ἡ ὥρα νὰ θέσωμεν εἰς ἐφαρμογὴν ὅλα ὅσα μᾶς ἐδίδαξαν οἱ ἀγαπητοὶ καθηγηταί μας. Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ προσφέρωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν συμβολή μας εἰς τὴν Ἑλληνορθόδοξον ὁμογένειαν τῆς χώρας μας. Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ἐκτελέσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ καθήκοντά μας ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰ ὁποῖα προπαρασκευαζόμεθα ἐπὶ πέντε χρόνια. Μάλιστα ἦλθε ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Μᾶς καλεῖ ὁ Θεός, ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁμογένεια ,τὸ καθῆκον.

Λυπούμεθα διότι πρέπει νὰ ἀποχωρισθῶμεν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Μάννας μας Σχολῆς, ἀλλὰ ἡ λύπη μας αὐτὴ μετατρέπεται αὐτομάτως καὶ πολὺ δικαίως εἰς χαράν, διότι πρόκειται ἐντὸς ὀλίγου νὰ καταταχθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν Στρατὸν τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ τὸν κλῆρον λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ διαρκῶς διακηρύττει ὅτι «ὁ θερισμὸς εἶναι πολύς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι», προπαρασκευασθήκαμε καὶ ἡμεῖς νὰ γίνωμε μίαν ἡμέραν ποὺ θὰ καλέσῃ πρῶτα ὁ Κύριος, ἀφωσιωμένοι ἐργάται της.

Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ βεβαιώσωμεν τὸν σοφὸν Ἀρχιεπίσκοπόν μας καὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ ἐπισκόπους, ὅτι θὰ προσπαθήσωμεν νὰ γίνωμεν ἄξιοι ἐργάται τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Χριστοῦ. Ἐπιθυμοῦμεν ἐπίσης νὰ διακηρύξωμεν εἰς τὴν εὐσεβῆ ὁμογένειάν μας, ὅτι θὰ προσπαθήσωμεν νὰ φανῶμεν ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν αὐτῆς καὶ τῆς νέας μας γενεᾶς.

Δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ ἐκφράσω ἐκ μέρους τῶν ἀγαπητῶν μου συμφοιτητῶν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας ὅλων μας πρὸς ὅλους ὅσοι συνετέλεσαν ἠθικῶς ἢ ὑλικῶς νὰ ἀντικρύσωμεν μὲ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν τὴν ὡραίαν αὐτὴν δι' ἡμᾶς ἡμέραν.

Θερμάς, λοιπόν, εὐχαριστίας πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπόν μας ποὺ περιβάλλει τὴν Σχολήν μας μὲ τόσην ἀγάπην καὶ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον. Πολλὰ ὀφείλομεν καὶ πολὺ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον καὶ Σχολάρχην μας ὑπὸ τὴν σοφὴν καὶ πατρικὴν καθοδήγησιν τοῦ ὁποίου ἐζήσαμε καὶ ἀνεπτύχθημεν πνευματικῶς. Πολλὰς εὐχαριστίας μὲ παρόμοια αἰσθήματα πρὸς τοὺς σεβαστούς μας καθηγητάς, ποὺ πραγματικῶς ὑπεβλήθησαν εἰς πολλοὺς κόπους καὶ ὄχι ὀλιγωτέρας θυσίας χάριν τῆς προόδου καὶ τῆς μορφώσεώς μας. Εὐχαριστοῦμεν καὶ τὴν σεβαστὴν Ἐφορίαν τῆς Σχολῆς μας καὶ ὁλόκληρον τὴν ὁμογένειάν μας, τοὺς προστάτας, εὐεργέτας καὶ ἀδελφούς, διὰ τὴν στοργὴν καὶ ἀγάπην μὲ τὴν ὁποίαν περιέβαλον τὴν Σχολήν μας καὶ φροντίζουν διὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς.

Δόξαν καὶ αἶνον ἀναπέμπομεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν παρακαλοῦμεν νὰ φωτίζῃ καὶ νὰ προστατεύῃ ὅλους, γονεῖς, διδασκάλους, ἀδελφούς, ποὺ συνετέλεσαν νὰ ἀντικρύσωμεν τὴν σημερινὴν ὡραίαν ἡμέραν.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ δι' ὅλον τὸ ἔτος εἶναι μία συνδρομὴ εἰς τὸν «Ὀρθόδοξον Παρατηρητήν». Ἐτησία $3.00. Δύο ἐτῶν $5.00. Δι' Ἑλλάδα, ἐτησία $3.50. Ἂν ἡ συνδρομή σας λήγει ἐντὸς ὀλίγου, ἀνανεώσατε σήμερον.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

ΑΠΟ τῆς συστάσεως τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τὸ θεῖον κήρυγμα ἐθεωρήθη στοιχεῖον πρωταρχικὸν καὶ ἀπαραίτητον τῆς δημοσίας λατρείας. Ἡ διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι καρπὸς τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἡ ὑψίστη ἀκμὴ τῆς Ἐκκλησίας μας ἐσημειώθη, ὅταν ὁ ἱερὸς Ἄμβων εὑρίσκετο εἰς περιωπήν. Μόνον κατὰ τὰς περιόδους ἐκκλησιαστικῆς καταπτώσεως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ περιωρίσθη εἰς τὸ περιθώριον τοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἀλλ' ἡ γενεά μας εἶναι πολὺ εὐτυχεστέρα παλαιοτέρων γενεῶν καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς. Οἱ ἱερεῖς μας σήμερον εἶναι περισσότερον μορφωμένοι καὶ περισσότερον ἐπιμελεῖς, τὰ δὲ ὁμιλητικὰ βοηθήματα ἄφθονα καὶ πρόχειρα, ὥστε νὰ ἀποτελῇ πλέον ἐξαίρεσιν τὸ φαινόμενον τοῦ «βωβοῦ Ἄμβωνος». Καὶ τοῦτο εἶναι ὄντως θεία εὐεργεσία. Διότι, εἰδικώτερον ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, ὁ Ἄμβων ἔχει πολὺ εὐρεῖαν ἀποστολήν. Ὑποχρεοῦται νὰ συμπληρώνῃ τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ σχολείου εἰς τὸν θρησκευτικὸν τομέα. Τὸ κακὸν εἶναι, ὅτι, εἰς μερικὰς περιπτώσεις, τὸ θεῖον κήρυγμα παραγκωνίζεται διὰ λόγους μὴ σοβαρούς, ὅπως ἡ ἔλλειψις δῆθεν χρόνου. Ἄλλοτε πάλιν παραχωρεῖ τὴν θέσιν του εἰς ἀνακοινώσεις δευτερευούσης σημασίας εἴτε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν πλήθους ὀνομάτων ἐπάνω εἰς ἕνα πιάτο κόλλυβα! Πρὸς Θεοῦ, ὅμως. Ἂς σταματήσῃ τὸ ἄτοπον αὐτό, ὅπου τυχὸν συμβαίνει, καὶ ἂς πάρῃ τὸ θεῖον κήρυγμα εἰς τὴν συνείδησιν ὅλων μας τὴν θέσιν, ποὺ τοῦ ἀνήκει. Δὲν ὑπάρχει καμμία δικαιολογία διὰ τὴν παράλειψίν του. Κανείς, ἀπολύτως κανείς, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στερήσῃ τοὺς πιστούς μας τοῦ προνομίου νὰ ἀκούουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

✣ ✣ ✣

ΝΕΑ ΕΦΟΔΙΑ

ΑΠΟ τοῦ ἀρχομένου σχολικοῦ ἔτους τίθενται εἰς χρῆσιν τὰ νέα Γλωσσικὰ Μαθήματα διὰ τὰ Ἀπογευματινά μας Σχολεῖα καὶ νέα βοηθήματα διὰ τὰ Κατηχητικά. Συντεταγμένα καὶ τὰ πρῶτα καὶ τὰ δεύτερα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πείρας καὶ τῶν συγχρόνων παιδαγωγικῶν καὶ κατηχητικῶν μεθόδων ὑπὸ προσώπων εἰδικῶν, ἐγκεκριμένα δὲ παρὰ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Κατηχητικῆς Ἐπιτροπῆς προορίζονται νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰς πνευματικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν παιδιῶν μας κατὰ τρόπον οὐσιώδη καὶ θετικόν. Εἶναι λυπηρὸν μόνον ὅτι τὰ βοηθήματα αὐτὰ δὲν καλύπτουν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅλας τὰς τάξεις ἢ ὅλα τὰ τμήματα τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, διότι τόσον ὁ χρόνος ὅσον καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἀντοχὴ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς δὲν ἐπέτρεπον οὔτε τὴν σύνταξιν οὔτε τὴν ἐκτύπωσιν ὁλοκλήρου τῆς ἀπαιτουμένης σειρᾶς. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι, σὺν Θεῷ, θὰ ἐπικρατήσῃ ὁλοκληρωτικῶς ὁ θεσμὸς τοῦ Δεκαδολλαρίου, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον θὰ δοθῇ ἡ ἀπαραίτητος οἰκονομικὴ εὐχέρεια πρὸς ταχεῖαν συμπλήρωσιν τῆς τεθείσης ἤδη καλῆς ἀρχῆς.

✣ ✣ ✣

ΟΧΙ ΟΜΩΣ ΣΠΑΤΑΛΗ

ΤΑ νέα ἐφόδια τοῦ Ἀπογευματινοῦ καὶ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου προσφέρονται παρὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπολύτως δωρεάν. Ἐχρειάσθη ὅμως διὰ τὴν ἀπόκτησίν των ποσὸν σημαντικόν, ἀνερχόμενον μέχρι τῆς στιγμῆς εἰς 25 χιλιάδας δολλαρίων. Συνεπῶς, ἐπιβάλλεται ἐκ μέρους τῶν Κοινοτήτων μας ἰδιαιτέρα ἐπιμέλεια κατὰ τὴν διάθεσιν αὐτῶν. Εἶναι ἐπιθυμία καὶ εὐχὴ τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς νὰ φθάσουν εἰς τὰς χεῖρας ὅλων τῶν παιδιῶν μας, ἀκόμη καὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα τυχὸν κατοικοῦν εἰς ἀπομεμακρυσμένας περιφερείας στερουμένας Ναῶν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο θὰ ἐπιδιώξῃ καὶ θὰ παρακολουθήσῃ μετ' ἀδιαπτώτου ἐνδιαφέροντος. Παραλλήλως ὅμως εἶναι λογικὸν καὶ πρέπον νὰ καταβληθῇ ἀμέριστος προσοχὴ καὶ πᾶσα προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων πρὸς ἀποφυγὴν περιττῆς σπατάλης κατὰ τὴν διανομὴν τῶν ἐφοδίων αὐτῶν. Σπατάλη ἐφοδίων σημαίνει σπατάλην χρήματος, καὶ ἄσκοπος διασπάθισις χρήματος, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ ἀγωνίζεται νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς ζωτικὰς ἀνάγκας τῆς ὁμογενείας, ἀποτελεῖ κυριολεκτικῶς ἔγκλημα.

✣ ✣ ✣

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

ΕΙΣ τὴν ἱστορικὴν πρωτεύουσαν τῶν Νορμανδῶν Βασιλέων τῆς Σικελίας, τὸ Παλέρμον, συνῆλθε τὸ Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Βυζαντινῶν Σπουδῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλλὰς συμμετέσχε μὲ 18 ἀντιπροσώπους. Ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν ἀποτελεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὡμιλεῖτο περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην γλῶσσαν. Πρὶν χωρισθοῦν οἱ σύνεδροι ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν, ὅπως τὸ προσεχὲς συνέδριον μετὰ τριετίαν συνέλθῃ εἰς Θεσσαλονίκην. Σοβαρὰ ἐπιτυχία τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας ὑπῆρξεν ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις, ὅπως ἱδρυθῇ ἕδρα διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης εἰς ὅλα τὰ ξένα Πανεπιστήμια, ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον διὰ τὰς Βυζαντινὰς σπουδάς. Ἡ ὑπογραφὴ τοιαύτης ἀποφάσεως ὑπὸ 300 συνέδρων καθηγητῶν Πανεπιστημίων, ἔχει φυσικὰ μεγάλην σημασίαν καὶ ἀποτελεῖ σημαντικὸν σταθμὸν διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ συγχρόνου πνευματικοῦ Ἑλληνικοῦ βίου.

Η ΕΥΘΥΝΗ ΜΑΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ

Ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου ἀνοίγουν τὰ Σχολεῖα εἰς τὴν εὐλογημένην ταύτην χώραν μας. Τὰ παιδιὰ θὰ γεμίσουν τοὺς διαδρόμους, καὶ τὰς αἰθούσας, καὶ τὰ περιαύλια τῶν ὡραίων μας Σχολείων. Οἱ Διδάσκαλοι θὰ ἐπιδοθοῦν μὲ νέας δυνάμεις εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου ποὺ ἐπιδιώκει τὸ Σχολεῖον, προσπαθοῦντες νὰ μεταδώσουν καὶ νὰ διδάξουν εἰς τὴν νεολαίαν διὰ μεθόδων συγχρονισμένων καὶ ἐπαγωγῶν τὴν γνῶσιν τῶν γραμμάτων, τῆς ἱστορίας τὰ μαθήματα καὶ τῆς ζωῆς τὰ καθήκοντα.

Καὶ τὰ Ἐνοριακὰ Σχολεῖα τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας θὰ ἀνοίξουν τὰς πύλας των τὰς ἡμέρας αὐτάς. Οἱ Γονεῖς θὰ κληθοῦν ἀπὸ τὸν ἱερὸν Κλῆρον νὰ ὁδηγήσουν καὶ πάλιν τὰ παιδιά των εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα. Οἱ Διδάσκαλοι θὰ συνεχίσουν τὸ ὑψηλόν των ἔργον προσπαθοῦντες νὰ μεταλαμπαδεύσουν εἰς τὰ παιδιά μας τὸ φῶς τῆς γνώσεως τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, νὰ προσελκύσουν τὰ παιδιὰ εἰς τὴν ὡραιότητα τῆς γλώσσης εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφη τὸ Εὐαγγέλιον, νὰ ἀναπτύξουν τὰ νοήματα τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Διδασκαλίας καὶ νὰ ἀναλύσουν τὰ γεγονότα τῆς ἱστορίας μας.

Τὸ ἔργον τῶν Διδασκάλων καὶ τῶν Σχολείων μας δὲν εἶναι ἐθνικιστικόν. Εἶναι ἔργον διαφωτίσεως. Εἶναι ἔργον θρησκευτικόν. Διὰ τῆς μεταδόσεως τῶν μαθημάτων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ γλώσσης διαιωνίζομεν τὴν θρησκείαν μας, διδάσκομεν τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὴν γραφεῖσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ ἀναπτύσσομεν εἰς τὴν νεολαίαν μας τὴν ἀξίαν τοῦ Ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ὁποίου τὰς ρίζας εὑρίσκομεν μέσα εἰς τὰ βάθη τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων.

Διὰ τοῦτο καὶ πιστεύομεν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον προσφέρει ὑπηρεσίαν ὄχι μόνον εἰς τὴν Ὁμογένειάν μας, ὡς ὁμάδα ἐκ τῶν σπλάγχνων τοῦ Ἀμερικανικοῦ συγκροτήματος, ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς εἰς τὴν χώραν μας ταύτην, ἡ ὁποία ζητεῖ τὴν διατήρησιν τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῶν διαφόρων ὁμάδων της, διὰ τοῦτο καὶ παρέχει τὴν προστασίαν της εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ μορφωτικὰς των προσπαθείας καὶ ἐπιδόσεις των. Δὲν εἶναι μικρὰ ἡ ἐξυπηρέτησις τὴν ὁποίαν λαμβάνει ἀπὸ τοὺς γλωσσομαθεῖς στρατιώτας της. Ὁ Ἀμερικανικὸς Στρατὸς εἶναι μοναδικὸς εἰς τὸν κόσμον ὅλον, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ διὰ τὴν φυσικὴν γλωσσομάθειάν του, ἡ ὁποία ἐκαλλιεργήθη μέσα εἰς τὰ μορφωτικὰ ἱδρύματα καὶ εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν διατήρησιν τῶν ἐθίμων τῶν διαφόρων ὁμάδων ποὺ ἀποτελοῦν τὸν ἔνδοξον Ἀμερικανικὸν Λαόν.

Εἶναι ἑπομένως ἡ ἀνάπτυξις τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων καθῆκον μας ἱερόν. Ἀναγνωρίζομεν τὰς δυσκολίας του. Ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ παύσωμεν νὰ ἐπινοοῦμεν τρόπους καὶ νὰ εὑρίσκωμεν μέσα πρὸς βοήθειαν τῶν διδασκόντων καὶ τῶν διδασκομένων. Τὰ παιδιά, εἶναι γνωστόν, ὅτι κλίνουν περισσότερον εἰς τὸ παιγνίδι καὶ ὀλιγώτερον εἰς τὸν περιορισμὸν ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ Σχολεῖον. Καὶ εἶναι λοιπὸν φυσικὸν νὰ τὰ βλέπωμεν προσπαθοῦντα νὰ ἀποφύγουν τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπαιτεῖται τόσον ἀπὸ μέρους τῶν διδασκόντων προσοχή, ὅσον καὶ ἀπὸ μέρους τῶν γονέων ἀνύστακτος ἐπιμονὴ καὶ παρακολούθησις.

Καὶ οἱ μὲν διδάσκοντες, μὲ τρόπον εὐγενῆ καὶ χαριέστατον, μὲ τὴν παιδαγωγικὴν τῆς ἀγάπης καὶ τὴν ἄφθονον ἐκδήλωσιν στοργῆς καὶ καλωσύνης, πρέπει νὰ προσπαθοῦν νὰ κερδίσουν τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν παιδιῶν εἰς τρόπον ὥστε τὰ παιδιὰ νὰ μὴ αἰσθάνωνται πολὺ τὸν περιορισμὸν τοῦ Σχολείου καὶ μάλιστα εἰς ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι καὶ συμμαθηταί των παίζουν ἴσως ἔξω ἀπὸ τὴν τάξιν ὅπου γίνεται τὸ Ἑλληνικὸν μάθημα.

Καὶ ἡ ἀπόκτησις βιβλίων μεθοδικῶν εἶναι σπουδαῖος παράγων εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι καὶ τὴν ἀναμένομεν μεγάλην τὴν συμβολὴν τῶν Διδασκάλων μας. Ἐὰν ὅλοι οἱ διδάσκαλοί μας ἐπεδίδοντο εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς ἰδικῆς των μεθόδου, ἐὰν ὑπέβαλλον τὴν ἐργασίαν των ταύτην εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν, θὰ εἴχαμεν σπουδαίαν συλλογὴν βοηθημάτων διὰ τῶν ὁποίων τὰ παιδιά μας θὰ διευκολύνοντο εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης τῶν πατέρων μας. Εἶναι ἀνάγκη μεγάλη νὰ βοηθήσωμεν τὰ παιδιά. Μόνον ἡ καλὴ μέθοδος, ἡ ὑπομονή, ἡ καλωσύνη καλῶς ἀμειβομένων Διδασκάλων, ἐνημερωμένων μὲ τὰς συγχρόνους Ἀμερικανικὰς παιδαγωγικὰς μεθόδους, θὰ βοηθήσῃ τὰ παιδιά μας.

Πολλοὶ λέγουν: Δὲν ἔχομεν καλὰ Σχολεῖα. Πρέπει νὰ ἔχωμεν ἡμερήσια. Εἶναι θαυμασία ἡ ἰδέα των καὶ ἀξιέπαινος ἡ πρωτοβουλία των. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔχομεν πολλὰ ἡμερήσια. Καὶ εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἡ διδασκαλία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης δὲν ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὴν ἀναλογίαν τῶν ὡρῶν τῆς διδασκαλίας εἰς τὰ ἀπογευματινὰ Σχολεῖα τῶν Κοινοτήτων μας. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔπρεπε, ἕως ὅτου ἀποκτήσωμεν ὅσα ἡμερήσια εἶναι δυνατόν, νὰ ἐργασθῶμεν διὰ νὰ καλλιτερεύσωμεν τοὺς ὅρους τῆς λειτουργίας τῶν Σχολείων ποὺ ἔχομεν;

Ὅλοι εἶναι δυνατὸν νὰ βοηθήσωμεν. Διότι ὅλοι δυνάμεθα νὰ ἐγγραφῶμεν μέλη τῶν Κοινοτήτων. Ὅλοι δυνάμεθα νὰ καταβάλωμεν τὸ Δεκαδολλάριον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ νὰ συντελέσωμεν ὥστε τὰ ἱδρύματά μας νὰ δυνηθοῦν νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσουν καλλίτερον. Ὅλοι δυνάμεθα νὰ βοηθήσωμεν τὴν

Ἐκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Αὐγούστου μέχρι τῆς 14ης καθ' ἑκάστην ἑσπέραν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱερ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἔψαλλε τὴν ἀκολουθίαν τοῦ παρακλητικοῦ κανόνος πρὸς τιμὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

—Τὴν 5ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος Ἁγίας Τριάδος τοῦ Στάτεν Ἄϊλαντ καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

—Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἐλειτούργησεν ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸ παρεκκλήσιον χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

—Τὴν 10ην μετέβη εἰς τὸ Μονέσεν, Πεν., τὴν δὲ ἑπομένην τὸ ἑσπέρας ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἔνθα ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 12ην ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναὸν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον.

—Ὁ Σεβασμιώτατος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Λ. Δούκα ἐπεσκέφθη τὴν 14ην τὸν Δήμαρχον τῆς Νέας Ὑόρκης, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεζήτησεν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων ἀφορώντων τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπήν.

—Τὴν 15ην ἐλειτούργησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μπρουκλυν ἔνθα ἐχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τὸν ἱερολογιώτατον ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Μπρουκλάϊν Βασίλειον Κεχαγιᾶν. Τόσον κατὰ τὴν χειροτονίαν ὅσον καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος ὡμίλησε μὲ πατρικὴν ἀγάπην.

—Εἰς τὰς 17 ἀνεχώρησε σιδηροδρομικῶς διὰ τὴν Μιννεάπολιν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιακόνου κ. Νεοφύτου.

—Τὴν 19ην ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου τῆς ὀργανώσεως Ἀχέπα ἐλειτούργησεν εἰς Μιννεάπολιν, ἔνθα ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἀκροατηρίου ἐκήρυξε τὸν Θ. λόγον.

—Τὴν 22αν παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τῆς ὀργανώσεως Ἀχέπα καὶ ὡμίλησεν ἑλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστί, τὴν δὲ ἑπομένην ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς διὰ Νέαν Ὑόρκην.

—Τὴν 25ην μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Ρότσεστερ καὶ ἀφοῦ ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινόν, ἀμέσως κατόπιν παρέστη εἰς τὸ ὑπὸ τῶν χορῳδιῶν δοθὲν Κονσέρτο.

—Τὴν ἑπομένην, 26ην, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος ταύτης ἔνθα ἐν πληθούσῃ ἐκκλησίᾳ ὡμίλησεν. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον δοθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος πρὸς τιμήν του, κατὰ τὸ ὁποῖον ὡμίλησε καὶ εἰς τὴν Ἀγγλικήν, τὴν δὲ ἑπομένην ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς διὰ Νέαν Ὑόρκην.

—Τὴν 31ην διὰ προσευχῆς καὶ καταλλήλου ὁμιλίας ἔκαμε τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τῆς Παμφοιτητικῆς ὀργανώσεως, τὴν δὲ 2αν Σεπτεμβρίου ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν ὅπου περὶ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὡμίλησεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς φοιτητὰς μὲ πατρικὴν ἀγάπην.

—Τὴν 14ην Σεπτεμβρίου, ἑορτὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἰακώβου καὶ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Νέας Ὑόρκης καὶ προέστη τῆς χειροτονίας τοῦ Πανοσιολογιώτου Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρχιμανδρίτου Δημητρίου Μακρῆ, εἰς Ἐπίσκοπον ὑπὸ τὸν τίτλον Ὀλύμπου.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός

Τὴν 1ην Ἰουλίου, Κυριακήν, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Μπίνχαμτον, Ν. Υ. Ἱεροῦ Ναοῦ μας. Κατὰ τὴν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν τῶν ἐγκαινίων καὶ κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν παρευρίσκοντο πολλὰ τῶν μελῶν τοῦ περιφερειακοῦ Συνεδρίου τῆς Ἀχέπα καὶ Ἀξιωματοῦχοι αὐτῆς, παρακολουθήσαντες μὲ θερμὸν ἐνδιαφέρον τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων, τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἐπισκόπου.

—Τὴν 2αν Ἰουλίου ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος ἤνοιξεν ἐπισήμως τὸ Συνέδριον καὶ ὡμίλησε δεόντως εὐχηθεὶς καρποφόρον ἐργασίαν.

—Τὴν 4ην Ἰουλίου παρευρέθη εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα τῆς Ὀργανώσεως παρευρισκομένων καὶ πολλῶν Ἀμερικανῶν ἐπισήμων καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 6ην Ἰουλίου ἀνελθὼν εἰς Μίντλτάουν, Ὀχάϊο ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ αὐτῆς ὁμιλήσας καταλλήλως.

Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ὥστε τὸ Διδασκαλεῖον αὐτῆς νὰ ἀπολύῃ περισσότερα πρόσωπα διὰ νὰ ἀναλάβουν τὴν διδασκαλίαν τῆς γλώσσης τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅλοι δυνάμεθα νὰ συμβουλεύσωμεν τοὺς Γονεῖς, καὶ ἰδίως τοὺς ἐκ τῆς Νέας Γενεᾶς, νὰ ἐγγράψουν τὰ παιδιά των εἰς τὰ Σχολεῖα μας.

Περιμένομεν πολλὰ ἀπὸ τοὺς Γονεῖς. Αὐτοὶ ἐξασκοῦντες τὴν φυσικὴν αὐθεντίαν τῆς θέσεώς των καὶ προσπαθοῦντες συνάμα νὰ γίνουν καὶ φίλοι τῶν παιδιῶν των χωρὶς νὰ ὑποχωροῦν εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ δύναται νὰ ἐπινοῇ ἡ παιδικὴ σκέψις διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν πρὸς ἀπουσίαν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, εἶναι ἀνάγκη νὰ κατέλθουν μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητα ποὺ προϋποθέτει ἡ εὐθύνη των εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς βοηθείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου. Τὰ ἑβδομήκοντα πέντε τοῖς ἑκατὸν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου ἐξαρτῶνται ἀπὸ αὐτούς. Ἡ Ἐκκλησία πρὸς αὐτοὺς ἀπευθύνεται ζητοῦσα ὅπως ἐνδιαφερθοῦν περισσότερον διὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν παιδιῶν των εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης τοῦ Εὐαγγελίου ἐνεργοῦντες ἐντόνως ὅπως τὰ παιδιά των φοιτοῦν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν καὶ εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον.

Καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα Σχολεῖα μας διδάσκεται ἡ Θρησκεία καὶ αἱ Παραδόσεις μας. Ἂς τὰ βοηθήσωμεν ὥστε νὰ ἐκπληρώσουν τὸν ὑψηλὸν καὶ ἅγιον προορισμόν των. Ἂς δεώμεθα ἵνα ὁ Κύριος ἐνισχύῃ τοὺς διδάσκοντας καὶ φωτίζῃ τοὺς διδασκομένους ἵνα τὸ φῶς τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας διατηρηθῇ ἄσβεστον, μεταδιδόμενον ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν εἰς τοὺς ἐπιγόνους μας ἐν τῇ εὐλογημένῃ ταύτῃ χώρᾳ μας.

—Τὴν 7ην Ἰουλίου κατῆλθεν εἰς Σινσινάτι, Ὀχάϊο, ὅπου τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἠνοιξε τὸ Συνέδριον τῶν χορῳδιῶν τῶν Πολιτειῶν Ὀχάϊο, Δυτικῆς Βιργινίας καὶ Δυτικῆς Πενσυλβανίας, τὸ δὲ ἑσπέρας ἔψαλε Μέγαν Ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε πρὸς 496 νεάνιδας καὶ νέους τῶν χορῳδιῶν μας.

—Τὴν 8ην Ἰουλίου, Κυριακήν, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε μὲ θέμα: «Ἡ ἁπλότης ἐν τῇ ζωῇ». Κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἔψαλαν ὅλα τὰ μέλη τῶν 20 χορωδιῶν.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας παρευρέθη εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν χορῳδιῶν καὶ ὡμίλησε μὲ θέμα: «Ὅλοι πρέπει νὰ ἐνδιαφερώμεθα διὰ τὴν ἐκκλησιαστικήν μας μουσικήν».

—Τὴν ἑπομένην ἐτέλεσε Ἁγιασμὸν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ θερινοῦ σχολείου τῆς Κοινότητος Σινσινάτι καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς μαθητάς, τὰς μαθητρίας καὶ τοὺς γονεῖς περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

—Τὴν 11ην Ἰουλίου μετέβη εἰς Λέξινκτον, Κεντ., ὅπου ἐπεθεώρησε τὸ νεοκτισθὲν ναΐδριον καὶ ἐπεσκέφθη τὰς αὐτόσε οἰκογενείας μας συγχαρεὶς αὐτὰς διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸν ζῆλον των ὅπως διακρατηθοῦν εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ὁμογενείας μας.

—Τὴν 13ην ἰδ. μ. ἀνελθὼν εἰς Μοντρεάλην τοῦ Καναδᾶ προέστη τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας τοῦ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν γνωστοῦ καὶ φίλου του Μιχαὴλ Σταυρίδου, ἐπὶ 27 ἔτη διευθύναντος τὸ Ἑλληνοκαναδικὸν Ἡμερήσιον Σχολεῖον Μοντρεάλης καὶ τελευταίως διευθυντοῦ καὶ Συντάκτου τῆς οἰκογενειακῆς Ἐφημερίδος «Ἑστία».

—Τὴν 14ην ἰδ. μ. κατελθὼν εἰς Κάνκορντ, Ν. Η. ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε ἐν τῷ αὐτόσε Ἱ. Ναῷ μας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ 7ου Συνεδρίου τῆς Πανηπειρωτικῆς Ὀργανώσεως Ἀμερικῆς.

—Τὴν 15ην Ἰουλίου ἤνοιξε διὰ προσευχῆς καὶ ὁμιλίας τὰς ἐργασίας τοῦ εἰρημένου Συνεδρίου, τὴν δὲ ἑπομένην παρευρέθη καὶ ὡμίλησε κατὰ τὸ ἐπίσημον Δεῖπνον μὲ θέμα: «Συμφέρον καὶ τῆς Ἀμερικῆς ὅπως δοθῇ ἡ Βόρειος Ἤπειρος εἰς τὴν Ἑλλάδα».

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου Κος Γεράσιμος

Τῇ 1ῃ Ἰουλίου, ἡμέρᾳ Κυριακῇ, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος μετέβη εἰς Μολίν, Ἰλλ. καὶ ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν. Κατὰ τὸ τέλος τῆς Λειτουργίας ἔψαλε τεσσαρακονθήμερον Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐν Κορέᾳ πεσόντος ἀειμνήστου Ἰωάννου Παπαδημητρίου, υἱοῦ τοῦ ἐκεῖ ἱερατεύοντος Αἰδεσ. Κωνσταντίνου Παπαδημητρίου.

—Τῇ 2ᾳ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προέστη τῆς κηδείας τοῦ ἀειμνήστου Ἐπαμεινώνδα Μήλια.

—Τῇ 6ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐδέχθη εἰς τὰ Γραφεῖα τὸν Ἐντιμότατον κ. Κωνσταντῖνον Τρανόν, Γενικὸν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος καὶ συνωμίλησαν ἐπὶ ζητημάτων ἀφορώντων τὸν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμόν.

Τῇ 8ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Σικάγῳ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐχοροστάτησε δὲ καὶ ὡμίλησε κατὰ τὸ ἐπακολουθεῖσαν Μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Πρωθιερέως Μάρκου Πετράκη.

—Τῇ 12ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προέστη τῆς τελετῆς τῆς ἐνάρξεως τῶν συνεδριῶν τῆς Ὁμοσπονδίας Μικρασιατῶν καὶ Θρακῶν, τῇ δὲ 15ῃ ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, παρέστη εἰς τὸ Μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου καὶ ὡμίλησε περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς αὐτοῦ δράσεως.

—Τῇ 21ῃ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος προέστη τῆς κηδείας τῆς ἀειμνήστου Φωτεινῆς Συναδινοῦ.

—Τῇ 22ᾳ ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, χάριν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς 13ης περιφερείας τῆς Ἀχέπα καὶ ὡμίλησε περὶ τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς.

—Τῇ 29ῃ μεταβὰς εἰς Μιλγουώκη προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ συνεδριαζούσης Παμμεσηνιακῆς Ὁμοσπονδίας, τὴν μὲν Κυριακὴν ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, τὴν δὲ Δευτέραν ἤνοιξε τὸ Συνέδριον τῆς Ὁμοσπονδίας καὶ τὴν Τρίτην τὸ ἑσπέρας ηὐλόγησε τὸ ἐπίσημον δεῖπνον.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας Κος Ἀθηναγόρας

Τὴν Παρασκευήν, 22αν Ἰουνίου, παρευρέθη εἰς τὸ Περιφερειακὸν Συνέδριον τῆς Ἀχέπα ἐν Φρέσνο, Καλ. καὶ ὡμίλησε κατὰ τὸ ἐπίσημον δεῖπνον. Τὸ Σάββατον ἔφθασεν εἰς τὸ Σὰν Ντιέγκο καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων καὶ τῶν Χορῳδιῶν τῆς Περιφερείας ἑρμηνεύσας τὸ Καταστατικὸν τῶν Φιλοπτώχων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Συμβουλίου τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Φιλοπτώχων τῆς Περιφερείας. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας παρευρέθη εἰς τὸ μουσικὸν κονσέρτο τῶν Χορῳδιῶν κατὰ τὸ ὁποῖον ἔψαλαν περὶ τὰ 500 μέλη τῶν Χορῳδιῶν μας θαυμασίως διάφορα τεμάχια τῆς Ὀρθοδόξου Ὑμνολογίας. Τὴν ἑπομένην Κυριακήν, 24ην Ἰουνίου, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν μετὰ ὀκτὼ Πρεσβυτέρων τῆς Περιφερείας ἐν τῷ Δημοτικῷ Κέντρῳ τῆς Πόλεως καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Ἔψαλε χορῳδία 500 φωνῶν διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ Χοράρχου τῆς Κοινοτήτος Λὸς Ἄντζελες, Καλ., κ. Φωτίου Δεσποτοπούλου. Τὴν Κυριακὴν ἑσπέρας παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον δοθὲν ὑπὸ τῶν Χορῳδιῶν καὶ Φιλοπτώχων, κατὰ τὸ ὁποῖον ὡμίλησεν ἐκ μέρους τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, ἀναγνώσας καὶ εὐχετήριον τηλεγράφημα τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα.

Τὴν 28ην καὶ 29ην Ἰουνίου προέστη τῶν ἀκολουθιῶν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐν τῷ ναΐδρίῳ τῆς Ἱεραποστολῆς εἰς BYRON, CAL., ὅπου καὶ ὡμίλησε ἐπὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος Ἱεραποστολικοῦ Κέντρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ

—Τὴν Δευτέραν, 25 Ἰουνίου παρεκάθησεν εἰς Δεῖπνον δοθὲν εἰς τὸ Στάτλερ Χοτὲλ τῆς Βοστώνης, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Παλλακωνικοῦ Συνεδρίου.

—Τὴν Τρίτην τὸ πρωΐ, μεταβὰς εἰς Νέαν Ὑόρκην, παρέστη εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν Φιλοπτώχων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ δὲ ἑσπέρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τελεσθέντα Ἑσπερινόν, εἰς τὸν ἐν Cambridge, Mass., Ἱ. Ναόν.

—Τὴν Τετάρτην ἑσπέρας, 27ην Ἰουνίου, ἐχοροστάτησεν εἰς Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Βοστώνης, καθ' ὃν ὡμίλησεν ὁ ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος Κουκούζης.

—Τὴν Πέμπτην ἑσπέρας, 28ην Ἰουνίου, ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἐν Haverhill, Mass.

—Τὴν Παρασκευήν, 29ην Ἰουνί-

ου, ἐπέτειον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἐλειτούργησεν ἐν Γοῦστερ, Μασσ., καὶ ἐτέλεσεν εἰς τὸν ἐκεῖ Ναὸν τὴν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ διακόνου κ. Γεωργίου Γρηγορίου.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησεν εἰς ἑσπερινὸν τελεσθέντα ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Βοστώνης.

—Τὴν 30ὴν Ἰουνίου τὸ ἑσπέρας, ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησεν εἰς ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Πάντων ἐν Canonsburg, Pa.

—Τὴν ἑπομένην, 1ην Ἰουλίου, ἐτέλεσεν ἐν τῷ ἰδίῳ Ἱερῷ Ναῷ τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε, τὸ δὲ ἀπόγευμα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Κοινοτικῇ αἰθούσῃ τοῦ Canonsburg ἤνοιξε διὰ προσευχῆς καὶ καταλλήλου προσλαλιᾶς τὰς ἐργασίας τοῦ Παρροδιακοῦ Συνεδρίου. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας παρεκάθησε εἰς τὸ Δεῖπνον τοῦ Παρροδιακοῦ Συνεδρίου καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν Τετάρτην, 4ην Ἰουλίου, ἡμέραν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας, ἐτέλεσε Δοξολογίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Dayton, Ohio καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν Πέμπτην, 5ην Ἰουλίου, ἐπεσκέφθη τὸ θερινὸν ἡμερήσιον σχολεῖον τῆς Κοινότητος καὶ συνεχάρη τοὺς διδάσκοντας, παρώτρυνε δὲ τοὺς μαθητὰς τὰ ἀγαποῦν τὸ Σχολεῖον καὶ τὰ ἑλληνικὰ Γράμματα.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας παρέστη εἰς Συγκέντρωσιν τοῦ Συλλόγου τῶν Μητέρων τῆς ἰδίας Κοινότητος καὶ ὡμίλησε πρὸς τὰς συγκεντρωθείσας Ἑλληνίδας.

—Τὴν Κυριακήν, 8ην Ἰουλίου, ἐλειτούργησεν εἰς Indianapolis, Ind.

—Τὴν Δευτέραν, 9ην Ἰουλίου, παρεκάθησεν εἰς ἐπίσημον δεῖπνον δοθὲν πρὸς τιμήν του ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Dayton, Ohio, κατὰ τὸ ὁποῖον συνεχάρη αὐτοὺς διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ των.

—Τὴν 11ην Ἰουλίου, ἐτέλεσε ἑσπερινὸν εἰς τὴν Κοινότητα Springfield, Ohio καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 12ην Ἰουλίου τὸ ἑσπέρας, ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε εἰς ἑσπερινόν, τελεσθέντα εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος Dayton, Ohio.

—Τὴν 14ην ἑσπέρας, προέστη συσκέψεως τῶν Διοικ. Συμβουλίων τῶν δύο Κοινοτήτων μας εἰς τὸ Stamford, Conn., καθ' ἣν συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς συγχωνεύσεως αὐτῶν εἰς μίαν.

—Τὴν Κυριακήν, 15ην, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Νέας Ὑόρκης, ὁπότε καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς διάκονον τὸν ἀπόφοιτον τῆς Θεολογ. Σχολῆς κ. Ἰωάννην Ρωμανίδην.

—Τὴν 16ην τὴν ἑσπέραν, παρέστη εἰς δεξίωσιν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἀναχωροῦντος ἐκ Βοστώνης πλοίου τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ «Νίκη».

ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΣ

—Τὴν 24ην Ἰουνίου, μετέβη εἰς Charlotte, N. C., ἐτέλεσεν ἐκεῖ τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον, ἠὐλόγησε δὲ καὶ τοὺς γάμους τοῦ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Δημ. Μάμαλη.

—Τὴν 28ην Ἰουνίου ἔλαβε μέρος εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἑσπερινὸν τοῦ ἑορτάζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς τὸ Hampstead, L. I. καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

—Τὴν 1ην Ἰουλίου ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τὴν Κοινότητα New Brunswick, N. J.

—Τὴν 16ην Ἰουλίου, μετέβη εἰς τὴν νησίδα ὅπου τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας καὶ παρέστη εἰς τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἐλθόντων ἐκτοπισμένων.

—Τὴν 20ὴν Ἰουλίου, ἔλαβε μέρος εἰς τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τοῦ ἑορτάζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Προφήτου Ἠλίᾳ τῆς Κοινότητος Γιῶνκερς, N. Y., καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

—Τὴν 22αν Ἰουλίου, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀστορίας καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

Ο ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Ὁ Ἱεροκήρυξ τῆς Α' Περιφερείας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, θεολόγος κ. Σήφης Κόλλιας ἐπεσκέφθη ἀπὸ τῆς 7ης Ἀπριλίου μέχρι τέλους Ἰουλίου 26 Ἑλληνικὰς Κοινότητας τῶν Πολιτειῶν NEW YORK, NEW JERSEY, PENNSYLVANIA, CONNECTICUT, OHIO καὶ MICHIGAN. Κατὰ τὰς ἐπισκέψεις του ἐκήρυττε τὸν Θεῖον λόγον ἀπ' Ἄμβωνος καὶ ὡμίλει εἰς συγκεντρώσεις ὁμογενῶν καθὼς καὶ ἀπὸ Ραδιοφώνου.

INTERSTATE
MARBLE AND GRANITE WORKS
ΔΗΜ. ΒΡΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΥΙΩΝ
Γλύπτου Διπλωματούχου τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν
Ἐκτελοῦμεν
ΤΕΜΠΛΑ - ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ - ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΡΙΑ, ΚΛΠ.
Ἐκ Φυσικῶν Μαρμάρων
ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ ΚΑΙ ΕΚ ΞΥΛΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Προμηθεύομεν Ἐκκλησιαστικὰ Εἴδη ἐκ τῶν ἐργοστασίων ἀρίστων Βυζαντινολόγων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης Ἀγάλματα, Μνημεῖα καὶ Ἀναμνηστικὰς Στήλας, WAR MEMORIALS ἐκ μαρμάρου καὶ γρανίτου.
1259 FLUSHING AVE., BROOKLYN, N. Y.
Τηλέφωνον. EV. 6-5479 — Τηλ. Νυκτός IL. 9-2896

Κατηχητικὴ Ὁμὰς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος Σὰν Ἀντόνιο, Τέξας

CRUSADE FOR FREEDOM

By RALPH K. ANDRIST

He is a man who lives behind the Iron Curtain, in one of the Communist satellite nations. His name is unimportant, because he is an average citizen, the kind who would be a John Smith in America.

Life is not easy for him today. The Communists are overworking and underfeeding him. In his spare time he must attend political meetings where he automatically cheers for Stalin, Lenin and lesser stars in the Soviet firmament. His wife spends much time standing in lines to buy poor bread and worse meat. His clothing is shabby, his paycheck too small, and he hesitates to take part in social conversation for fear of saying something that might send him to a slave labor camp.

These things are all hard, but most difficult of all is the fact that his conscience cannot even speak with God without fear that the Kremlin will disapprove. In church on Sunday—if his church is still open—he notes that his new pastor gives a sermon that sounds exactly like a party-line speech, and he realizes that a stooge of the Kremlin has been put into power even in his place of worship. His old pastor spoke fearlessly and criticized the regime—but then, the old pastor is now in a prison camp.

This is the average person in the satellite nations. He seems a pathetic character, and yet a mighty battle is being waged between Russia and the West for his allegiance. It is a battle of propaganda, and one of the effective weapons on our side is a relatively new, privately - owned organization called Radio Free Europe.

Radio Free Europe began operating from the Frankfurt area of Germany a little more than a year ago, in July, 1950. Its target was to be the Soviet satellite nations, and its purpose to win people's minds away from Communism.

The satellite nations are a fruitful field for such efforts. Milions of people there still remember vividly what freedom means, and they will continue to hope for liberation if only we give them a little encouragement, and let them know that they aren't forgotten by the outside world.

As long as we can keep these people from falling completely under the domination of Russia, there will remain a big crack in the Communist monolith.

The Kremlin will hesitate to make any move toward war if there is dissatisfaction within its own camp. Radio Free Europe thus hoped to preserve the peace of the world while it struggled with Communism for the loyalties of men.

From its first broadcast, Radio Free Europe has gone on the principle that the truth is a mighty sword. It does not spend time in praise of the American way of life, but puts its full efforts into telling what is wrong with Communism. To get the truth, it has sources of information who know what is going on behind the Iron Curtain, even in places close to the Communist bosses of the captive countries.

The broadcasts hit Communism where it hurt. They pinpointed the weakness and the ludicrous aspects of the "people's democracies." If a Communist bigwig in Poland besotted himself with drink and made an incautious statement, Radio Free Europe let the Poles know about it soon afterward. It told the people of Rumania about the trainloads of Rumanian grain which were rolling eastward into Russia while they were tightening hungry belts. It warned the workers of a certain factory in Prague that a fellow worker was a spy for the secret police, and informed the people of a village in Bulgaria that one of their neighbors was likewise a stooge who was secretly denouncing his neighbors.

Radio Free Europe programs are not written by bright young Americans, but by exiles from the nations to which it broadcasts. These people can speak to their imprisoned countrymen as no American ever could, and they speak with the conviction of men and women who are free to talk about the Communists only because they were able to crawl over a guarded border at night.

On May 1st, Radio Free Europe took a big step forward when it put a new station into operation at Munich. It is one of the most powerful medium-wave transmitters in the world, and its entire power is beamed into Czechoslovakia with a signal so loud and clear that it can't be ignored nor drowned out.

For almost twelve hours each day it speaks in Czech and in Slovak, sending its message of hope and its denunciation of Communism to people who were the most ardent democrats of eastern Europe—until the Communists took over.

The new station had been on the air only three weeks before the puppet government exploded in powerless wrath. It mad a formal protest to the American government, demanding the closing down of the station. The demand, of course, was ignored.

This protest, as well as attacks in the contolled press, proved that Radio Free Europe is causing anguish to the Communists. The common people also give their reactions. Men and women who escape across the border tell of the effect the broadcasts are having. And those still behind the Iron Curtain write letters, often at the risk of their lives, to express appreciation, and to ask questions which they want answered over the free air.

It would seem that Radio Free Europe is worthy of the support of any man or woman of Christian ideals. To fight tyranny, to expose the lies by which Stalin makes bleak wastes of men's minds, above all to come to grips with a regime that sneers that "religion is the opium of the people"—all these involve duties close to any Christian conscience.

And Radio Free Europe is supported by average Americans who deeply believe in what it does. The instrument through which these citizens give their support is the Crusade for Freedom, which last year enrolled 16-million persons and collected almost one-and-a-half million dollars. Now the Crusade is having another campaign, in September, with the goal of 25-million members and three-and-a-half million dollars. The money will be spent to erect additional powerful transmitters.

The Crusade for Freedom, which is headed by General Lucius D. Clay, last year obtained the aid of many church denominations. The churches have always been community leaders, but today many of them are realizing that the world has become our community. What happens in Hungary, Poland or Rumania doesn't leave us untouched. This is especially true of the church, because belief in God is not divisible, and if Russia can weaken faith in Christ behind the Iron Curtain, the effect is felt everywhere.

Radio Free Europe has worked hard to counter the anti-church campaigns of Communists. On Sundays, of course, it broadcasts services which many people would not otherwise get a chance to hear. There are also programs revealing the trickery by which the Communists are trying to turn the churches to their own use, and listing the grim items of news about churches closed and clergy members put in prison.

The picture these broadcasts present is not a happy one. For instance, the people of Hungary were given the full story of how their Communist overlords replaced the leaders of the Protestant churches with Communist stooges. Rumania was told how the Orthodox church is the victim of similar tactics designed to make it faithful to Moscow. Broadcasts to all satellite countries told how ministers and priests are either ordered to give pro-Communist sermons, or—what amounts to the same thing—are persecuted if they say anything even mildly critical of the regime. At least 7,500 clerics of all denominations have become victims of Communist persecution in the past five years. More than half of those have been put to death; the others were sent to slave-labor camps where many have already died.

But the picture is not completely dark. Reports

FOR ME TOO

By EFTHIMIA ANDREWS

Yur out! !—Two flashing green eyes peered intently above a dust splattered, freckled splashed pug nose, and a small red mouth clamped tightly shut. The boy jumped up, shaking himself like a great shaggy dog. Dust and anger flew from him. He raised a doubled fist at the boy before him, and shouted, "I was safe by a mile." He stepped back, surveying the damage he had done. To his surprise, a pair of burning brown eyes swept over him, and a louder voice shouted "Yur still out—and I'm the umpire." With this, he spun around and called, "play ball."

The boy, vanquished, scrubbed his shoe into the ground, pushed his fists deeply into his pockets, and walked away towards the bench. He heaved a great sigh, which raised his chest hard against his dusty shirt. His round face crinkled into deep furrows as he fought to control his anger. He pushed the stiff red hair from his smooth forehead, and shifted on the bench.

The sharp fragrance of Spring muzzled his nose. The ground was firm and flitting leaves covered it like a green-brown carpet. The sky was magnificent; azure and bright. The sun was a perfect circle: warm and dazzling. The game was getting dull, for the boys were lazily playing catch now.

The clear ring of bells reached him, and he jumped up anxiously. He brushed his trousers, shirt, and arms vigorously and smoothed his tousled hair. He waved goodby to his best friend Johnny, and scurried to the street.

George peered from right to left, watching the speeding autos go by. The red circle switched to a soothing green, and he crossed the wide avenue. "I hope she's not waiting for me," he thought anxiously as he turned the corner of the Church. He could picture her little face, peering down the street for him. "If it wern't for her not being able to come home alone, I'd still be at the field." As he neared the side door of the Church, he heard the laughter of the girls and boys, as he passed before the open windows. He glanced around nervously, afraid that someone saw him as he tiptoed trying to reach the sill of the window. Failing, he turned dejectedly, and entered the lobby.

The coolness, and the quiet enveloped him. As he sat in one of the massive leather chairs, he felt his little heart beating rapidly. Each pulse of laughter was like a slap to him, and he sunk deeper into the soft cushions. The clock, ticked quietly away. Ten—twelve—fifteen—seventeen minutes passed, and then, the flow of sound was overwhelming, as the children spilled into the hallway, and crowded into the lobby.

George could see his sister's blonde head intermingled with other bobbing heads gather about the smiling Father Emmanuel. His smile was for each child, and he laughed with them, as if they had a secret no one else could share. "I'm sure you will be able to do that Stephanie, tell him we need him." "What is more important, he needs us." With that Father Emmanuel patted her head thoughtfully, and turned away. George scampered to the outer door, before his sister could see him staring at them. Stephanie saw her brother leave, and came quickly to him. "George, won't you come and meet Father Emmanuel," she asked anxiously. The boy's face reddened, and turned away. Stephanie followed him, not speaking. "Why didn't you stop to talk to him. He wanted to speak with you." George lowered his gaze to the sidewalk, and busily counted the cracks. He could not explain why he did not stop to speak to him. He was afraid.

They stopped in front of Woods Toy Shop. It was literally, a circus of toys. Before George's eyes lay the baseball bats, and neat triangles of white baseballs, brightly stitched. The gloves were shiny and smooth. He pressed his button nose hard against the pane, sighing deeply. Stephanie turned her eyes from

---

show that the common people cling stubbornly to the faith that has always sustained them, and refuse to replace it with worship of Stalin. These people have often ignored sectarian differences to join together in common front against the regime's anti-church campaign. In one village in Czechoslovakia, the people twice drove off state police who had come to arrest their 75-year-old pastor on trumped up charges, and it was only on the third attempt when more than a hundred armed police were sent that the pastor was arrested and taken to prison.

In disclosing these facts to the people behind the Iron Curtain, Radio Free Europe discredits the Communists and makes all right-thinking men turn their backs in disgust on the Kremlin. This is the work that millions of Americans are asked to assist by joining the Crusade for Freedom this September; this is the work which the churches can help tremendously by spreading knowledge about the Crusade.

This will not be the first time that men of God have turned their strength toward liberating captive nations. It was tens of hundreds of years ago that the prophet Isiah wrote: "...the Lord has sent me to preach good tidings unto the meek; He hath sent me to bind up the broken-hearted, to proclaim liberty to the captives, and the opening of the prison to them that are bound."

the dolls to look at her brother. He was so sad and wistful. She follows his gaze and suddenly her face brightened. "George.... George.... Father Emmanuel said, if— if...." she stammered and her little face turned pink. He turned and said "what did he say?" "He said that—would you like to join the Sunday School baseball team." "We have all those new things, the gloves, the balls and bats, and everything." The words tumbled quickly from her mouth.

George tried not to look astounded. They wanted him— him— and to come to be one of them — and the baseball team—he could play with them. His thoughts whirled crazily in his head. He tried to look nonchalant, but he could not conceal the joy in his voice. "Is that why you wanted me to talk to the Father." "He wanted to talk to you, George, I wish you had stopped." "Me too," he said inaudibly.

The game was going strongly, as George turned the corner. He watched the ball sailing swiftly across the field, and watched Johnny scampering towards home plate. He sat on the bench and fixed his eyes on the church across the field. The day was not bright now, for late afternoon had come, and the rays of the sun touched the roofs of the buildings, casting shadows across the streets. The sun played upon the stained glass of the Church and made them shine like jewels. The spire was bathed in the waning sunlight, as high above, the cross shone brilliantly.

George smiled, thinking. "Why shouldn't I go to Sunday School? Why should I think it was being a 'sissy,' like Johnny said. He wanted to do what Stephie did every night too. She would sit at the desk, her face intent on the beautifully colored pictures, and script of her books. There were wondrous stories of Our Lord and his followers. They, who so believed and loved Him, that they traveled every road and forest to be near Him, and help Him. He, who would work tirelessly. He would speak of The Father and Heaven, and many, many beautiful things. He rose quickly from the bench, intent on his decision.

"Hi Stephie," he called as he went into the kitchen. He gave his Mother an extra tight hug and kiss. She looked at him, surprised. "What have you done now, George" she asked suspiciously. He blushed, and turning from her mumbled "nothing." With that, he turned and walked into the living room, to the desk. He started fingering the pages of Stephie's books and smoothing the pictures lovingly. Stephie looked up at him, and plucked at his sleeve. She had known for many weeks now that George wanted desperaterly to go with her to Sunday School. but would never tell her. She had watched him, when he had come to take her home.

His face had shone when Father Emmanuel looked at him. All the children dearly loved him, for he was so warm and friendly. "George, we are going to have a special meeting tomorrow, for the baseball club *you* know." She look anxiously at him, hoping to gain his interest. His flashing green eyes shone, and he asked shyly "do you think I could come and watch huh? ?" "It would be wonderful, George, you could watch—of course—but...." The unspoken words fell between them, but each knew they were heard.

The next afternoon, after they had left their school, they walked hand in hand to the Church. It had never looked so wonderful to George before. Now, within him, he knew that it was his too. He could call it My Church. He was a part of it. His little mouth fell open as he saw Johnny, coming towards him, from the large group that was asssembled in front of the building. They looked at each other for a long moment, and then, gay laughter swelled, filled their throats, and burst from them. As suddenly as it had begun, it ended. The two friends gripped hands, and Johnny smiled sheepishly at George saying "for me too."

ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Εἰς ἀπάντησιν σχετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, οἱ κατωτέρω εὐλαβέστατοι ἱερεῖς ἐνέγραψαν εἰς τὸ περιοδικόν μας τὸν ἔναντι ἑκάστου σημειούμενον ἀριθμὸν νέων συνδρομητῶν.

Αἰδεσιμώτατος Δ. Παπαντωνίου 54
Αἰδεσιμ. Παν. Κωνσταντινίδης 38
Αἰδεσιμ. Ἰω. Μαγουλιᾶς 20
Πανοσ. Ἀρχιμ. Μ. Τριποδάκης 13
Αἰδεσιμώτατος Α. Πετρόπουλος 6
Αἰδεσ. Ἀθ. Σαριδάκης 3
Αἰδεσ. Ἐμμ. Βεργάκης 3
Αἰδ. Κωνστ. Παπαδημητρίου 3
Καὶ οἱ κ. κ.
Μιχαὴλ Μιζάλης 4
Κωνστ. Μπέλλος 11

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ ἀπευθύνει πρὸς ἅπαντας ἐγκαρδίους εὐχαριστίας διὰ τὴν πολύτιμον συνεργασίαν των.

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΝΕΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

Κατὰ τοὺς 8 πρώτους μῆνας τοῦ λήγοντος ἔτους ὠργανώθησαν τὰ ἑξῆς 9 νέα τμήματα τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

1 SANTA BARBARA, CAL, 2 SAN BERNANDINO, CAL., 3 TUCSON, ARIZONA, 4 POCATELO, IDAHO, 5 TAUNTON, MASS., 6 MIDDLETOWN, OHIO, 7 SPRINGFIELD, OHIO, 8 DANVILLE, VA. 9 ROCKSPRING, WYOMING.

PLATO'S GOD

(FROM THE X BOOK OF THE LAWS)

By C. S. KAKOURIS

(*Continued from preceding issue*)

The second evidence is drawn from the people's universal belief in the existence of God:

886 "All Hellenes and barbarians believe in Gods... and even those who in the earlier days held the opinion that Gods do not exist, never continued holding the same idea, but they all agreed that Gods exist."

«καὶ ὅτι πάντες Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι νομίζουσιν εἶναι θεούς.»

887ε «ἀκούοντές τε καὶ ὁρῶντες Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων πάντων ἐν συμφοραῖς παντοίαις ἐχομένων καὶ ἐν εὐπραγίαις, οὐχ ὡς οὐκ ὄντων ἀλλ' ὡς ὅτι μάλιστα ὄντων καὶ οὐδαμῆ ὑποψίαν ἐνδιδόντων ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί.» 888β «προϊὼν δέ σε ὁ χρόνος ποιήσει πολλὰ ὧν νῦν δοξάζεις μεταβαλόντα ἐπὶ τἀναντία τίθεσθαι.»

The first question that arises out of this passage is the one which is attributed to the so called polytheism of Plato, since he seemed quite indifferent as to the question of whether God was one or many using sometimes the singular and others the plural for deity (Laws 900-901). The question can have an ambiguous answer (*) nevertheless the following argument will serve to establish his monotheistic tendency. I am referring to the strongest and unique of all his arguments on this subject: The evidence of the nature of the WORLD-SOUL, as the first principle of life which interpenetrates the whole universe and gives to all things some of their motion, and making them exist only as lesser divinities, aspects and attributes of the One supreme God.

Here we could see Plato at his best, attempting to explain and develop the intellectual content of faith by turning it into a living thought and saving it from falling into dead formulas and superstition.

Plato starts with the statement that:

888e "All things do become, have become and will become."

«Λέγουσί πού τινες, ὡς πάντα ἐστὶ τὰ πράγματα γιγνόμενα καὶ γενόμενα καὶ γενησόμενα. . . .»

Thus, the world is a becoming. Becoming is the passage from not-being to being. This passage from not-being to being, however, cannot be the work of the event itself since it is not there to bring itself about. It is impossible for anything to attain becoming without a cause (Tim. 28a). Becoming, therefore, is due to a cause which is not itself a becoming. This becoming is motion. There has always been motion in the world and there always be. The primary fact then in nature is motion. There are many kinds of motion:

1. *The Motion on an Axis.* (things which rest at the centre move in one place, just as the circumference goes round of globes which are said to be at rest.)
2. *Locomotion,* (when bodies move in many places and from one place to another.)
3. *Combination,* (when they turn upon their axis having one centre of motion and some times more.)
4. *Separation,* (when the bodies are divided by anything that might be stationary.)
5. *Composition,* (when they get in the middle between bodies which are approaching and moving towards the same spot from opposite directions and unite with them.)
6. *Growth,* (when they unite.)
7. *Decay,* (when they divide.)
8. *Destruction,* (when the bodies pass into another state.)
9. *External Motion,* (which moves other and is changed by other.)
10. *Spontaneous Motion,* (which changes itself and others, and is co-incident with every action and every passion, and is the true principle of change and motion in all that is.)

894γ «τὴν μὲν ἕτερον ἀεὶ κινοῦσαν καὶ μεταβαλλομένην ὑφ' ἑτέρου . . . τὴν δὲ αὐτὴν κινοῦσαν καὶ ἕτερα, ἐναρμόττουσαν πᾶσι μὲν ποιήμασι, πᾶσι δὲ παθήμασι, καλουμένην δὲ ὄντως τῶν ὄντων πάντων μεταβολὴν καὶ κίνησιν.»

Of all these motions, Plato affirms the mightiest and the most efficient is the motion which is able to move itself, i. e., the last one, which logically should be first in the list, since it is upon this

(*) I say ambiguous answer because I have in mind the whole history of the idea of God among the presocratic philosophers who constituted his first basis of inspiration.

According to these first thinkers, there was an oscillation between God as isolated from the world, and God linked to the world as the source of its life and motion. The Eleatic philosophers, e. g. fashioned God into a changeless metaphysical unity with no relation to anything that lives except for the tenuous one that exists between him as spherical form and the spherical shape of the world of change. The successors of Parmenides were left with the problem of linking God as power to life and change, and yet retaining his changeless perfection. But all these philosophical problems had their parallel on the level of popular religion where the same tension is seen between the Gods of the Mysteries, who pose and infill their devotees, and the Olympian Gods, who keep to their own place. What is more logical than to accept that the result of this double tension appears in the common and, let us say, more understandable for the people of his time?

See more: Hack "God in Greek Philosophy" pp. 87-89.

self-moving principle that all the bodies are set in motion. (*)

«εἰσὶ αὐτὴ αὑτὴν ἐρρωμενεστάτην τε εἶναι καὶ πρακτικὴν δυναμένην κινεῖν, τὰς δὲ ἄλλας πάσας ὑστέρας.»

How can a thing which is moved by another ever be the beginning of change? "Impossible," Plato answers. If all things were at rest in one mass the first principle of motion that has to spring up among them would be the self-moving, since there could be no change in them arising out of any external cause. The change must first take place in themselves. Now, it follows logically that the self-motion being the origin of all motions, and the first which appears among things at rest as well as among things in motion, is the eldest and the mightiest principle of change. It is the primary generation and power. This power existing in any earthy, watery or fiery substance, simple or compound, it is called life or soul in order to distinguish it from that which has no original power of motion in itself, but merely transmits motion, i. e. "matter." Soul, then, is prior to matter and thus matter is born to obey the soul which is the ruler. (**)

895β «ἀρχὴν ἄρα κινήσεων πασῶν καὶ πρώτην ἕν τε ἑστῶσι γενομένην καὶ ἐν κινουμένοις οὖσαν τὴν αὐτὴν κινοῦσαν φήσομεν ἀναγκαίως εἶναι πρεσβυτάτην καὶ κρατίστην μεταβολὴν πασῶν.»

895γ «Ἐὰν ἴδωμέν που ταύτην γενομένην ἐν τῷ γηΐνῳ ἢ ἐνύδρῳ ἢ πυροειδεῖ, κεχωρισμένῳ ἢ καὶ ξυμμιγεῖ . . . ζῆν αὐτὸ προσεροῦμεν ὅταν αὐτὸ αὑτὸ κινεῖ». 896c «ψυχὴν μὲν προτέραν γεγονέναι σώματος ἡμῖν, σῶμα δὲ δεύτερόν τε καὶ ὕστερον ψυχῆς ἀρχούσης, ἀρχόμενον κατὰ φύσιν.»

The soul carries round the whole. The whole is a compound of bodies which have within themselves a particle of the first soul. These bodies when they have life can be called souls or lesser divinities. The first soul or World-soul is the origin of everything and, as Plato says: "ought by every man to be deemed God."

God, then, is a soul. The most perfect soul which takes care of the world and guides it along the good path. A doctrine which is strictly monotheistic. (*)

897γ «δῆλον ὡς τὴν ἀρίστην ψυχὴν φατέον ἐπιμελεῖσθαι τοῦ κόσμου παντὸς καὶ ἄγειν αὐτὸν τὴν τοιαύτην ὁδὸν ἐκείνην.»

At this point we should pause for a moment to consider another of those philosophical thorns that Plato inserts from time to time in his system of reasoning. I am referring to that passage in:

896e "where he mentions that there are two souls—one of the author of good and the other of evil a type of Persian dualism."

There is no doubt that Plato was aware of the existence of evil in the world and so he had to explain it in some way. His method is simple. He incorporates evil into the universe as a part of the supreme God's plan to realize plenitude. The evil souls are only assigned to a particular region within the whole. The good or World-Soul is contrasted with the evil soul. He is a creator who is uncreated and the bad souls are not co-ordinated with the supreme God, since it belongs strictly to the realm of creation and serves only to explain the existence of evil in a world created by a morally perfect God.

As one would notice, Plato uses here the same argument that explains the existence of many Gods thought of as God in the collective sense. The gods are aspects of the one supreme God who works and maintains the universe, like a general would work with his staff. The souls are simple intermediaries between God and the world. (**)

The method is hierarchical. Plato's thought is moving always from the particular to the universal. From the part to the whole, trying to reach a principle of unity deeper than all the differences of thought and things. (***)

(*) According to the doctrine of certain philosophers (889) "The four elements of nature, fire, water, earth and air, exist by chance, and are moved by some inherent force according to certain affinities among them and according to all the other accidental admixtures of opposites which have been formed by necessity. Everything according to them, comes to be, not by the action of mind, or of any God, but by chance only Plato will say that they were in error since "they did not know the nature and power of the soul."

(**) The early philosophers, especically those of the Ionian School, overlooked this concept. They took the physical motions as ultimate and self-explanatory and not as causally dependent on "motions of the soul."

(*) Burnet, "It cannot be doubted that Plato personally believed in one God. *(Platonism,* p. 118). TAYLOR, says that on Aquina's definition of monotheism as belief in the sovereignity of a supreme will and intelligence over lesser objects of worship, Plato was a monotheist (*The Republic of Plato: An Apologia,* p. 128). GRUBE, in *Plato's Thought,* p. 178 finds only a monotheistic tendency. RITTER, says that Plato is a monotheist and all polytheistic tendencies attributed to him do not have any basis. His polytheistic references are mere concessions to popular speech. Ritter, *Essence of Plato's Philosophy,* p. 380.

(**) The general and the minister are auxiliaries to the statesman; so is the mechanical process an auxiliary cause to God *(Philebus* 27a, *Tim* 48a).

(***) Plato's doctrine seemed to reconcile Eleaticism, Heracliteanism and Pythagoreanism, by assigning change and flux to the sensible world keeping unity and fixity for the ideas but recognizing a plurality of ideas separated off into pairs of absolutely distinguished opposites, like those which the Pythagoreans had enumerated in the list of good and evil things (Ritchie, p. 109).

He combines the idea of a fundamental principle of unity in all things, popular in Greek philosophy (*), with the Socratic conception of reason as the one power which is able to produce order out of chaos and to reduce all the elements of reality to one self-consistent whole (**), a thought that can be easily reconciled with the method applied in the *Republic,* concerning the hierarchy of forms culminating in the God, which could be analogous to the hierarchy of gods culminating in God, although the process of reasoning shows some change of mental attitude. God should not be identified with the ideas. The Deity is good but not goodness itself. (*)

In closing this paper it must be said that Plato, in his dialogue, presents us with another appeal to man to be just, since his metaphysical concept of divine appears to be only the result of his emphasis upon the need for an orderly and moral life.

Princeton, May 20th, 1951.

(*) The concept of an absolute principle of unity in the universe, should not be attributed entirely to Plato. *Xenophanes,* was the first to set the permanent unity of all things in opposition to all their diversity and changes. ''There is one God, greatest of all gods and men, who is like to mortal creatures neither in form nor in mind.'' *Xenophanes* made the lesser gods mere appearances, phenomena of nature. *Empedocles* thought of the many gods ''as powers belonging to the supreme God.'' Hack, R. *''God in Greek Philosophy to the time of Socrates,''* Princ. 1931.

(**) Caird p. 79.

(*) The God of Plato was not a philosophical entity, much less a metaphysical abstraction, but truly the maker of the universe. (See *Tim. 28c*).

ΜΙΚΡΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΝΕΑ

—Ἡ Κοινότης Γοῦστερ, Μασσ., ἤρχισε κτίζουσα τὸν νέον αὐτῆς εὐρύχωρον καὶ μὲ ὅλας τὰς εὐκολίας Ἱ. Ναόν της.

—Ἀνεκοινώθη ὅτι ἐφεξῆς οὐδεὶς λαϊκὸς δύναται νὰ ὁμιλῇ ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς χωρὶς νὰ εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ εἰδικὴν ἄδειαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνταῦθα Ἀρχῆς.

—Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Κοινότητος Σὰν Χοζέ, Καλ., ἀπεφάσισεν ὅπως ὅλα τὰ μέλη της καταβάλλουν ἐτησίως εἰς τὸ ταμεῖον της δολλ. ἑξήκοντα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δέκα θὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἔναντι τοῦ Δεκαδολλαρίου.

—Αἱ Κοινότητες Νέας Ὀρλεάνης καὶ Ὑόρκ, Πεν., ηὐτύχησαν νὰ μετοικήσουν εἰς τοὺς νεοδμήτους Ἱ. Ναούς των κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν.

—Γίνονται ἐνέργειαι ὅπως ἀποκτηθῇ ἀπὸ μέρους τῶν τριῶν ἐν Μπροῦκλυν Κοινοτήτων μας ἓν ἡμερήσιον Ἑλληνο-Ἀμερικανικὸν Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον νὰ ἐξυπηρετῇ ὅλα τὰ Ἑλληνόπαιδα τῆς περιφερείας ἐκείνης.

—Ἡ Κοινότης Χάμοντ, Ἰνδ., κατέθεσε κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα θεμέλιον λίθον τοῦ νέου της Ἱεροῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ στοιχίσῃ ἄνω τῶν 200,000 δολλαρίων.

—Πλεῖσται τῶν Κοινοτήτων εἰσέπραξαν ἤδη ἀπὸ ὅλους τοὺς συνδρομητάς των τὸ Δεκαδολλάριον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὸ 1951 καὶ διεβίβασαν τὴν σχετικὴν εἴσπραξιν εἰς τὸ λογιστήριον αὐτῆς.

—Μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ἀνεγνώσθη ἀπὸ ὅλους ἡ περισπούδαστος μελέτη τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου μας περὶ τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς καθημερινὰς ἐφημερίδας.

—Εἰς τὸ ἐν Λόντον, Ὀντάριο συνελθὸν κατὰ τὴν 3 - 5 Ἰουλίου 1951 Συνέδριον τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν Ἐκκλησίαν μας ἀντιπροσώπευσεν ὁ Ἱερατ. Προϊστάμενος τῆς πλησιεστέρας περιφερείας Αἰδ. Ἰ. Πάλλας.

—Ἀπέκτησε καὶ χρησιμοποιεῖ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἰδιαιτέραν εὐπρεπῆ αἴθουσαν ἡ Κοινότης Κολόμβους, Ὀχάϊο.

—Ὁ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς κ. Νικόλαος Κάρσον ἐξελέγη κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν Δήμαρχος τῆς πόλεως Τσάρλεστον, Δυτικῆς Βιργινίας.

—Προέβη εἰς τὴν τακτικήν του περιοδείαν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἀνὰ τὰς μικροπαροικίας τῆς Πολιτείας Ὄρεγκον ὁ Ἱεραπόστολος Τιμ. Παντελάκος, ἐπισκεφθεὶς καὶ συμβουλεύσας πολλοὺς ὁμογενεῖς καὶ βοηθήσας εἰς τὴν ὀργάνωσιν Κατηχητικῶν Σχολείων.

—Ἡ Κοινότης Σινσινάτι, Ὀχάϊο ὠργάνωσε θερινὸν πρωϊνὸν Σχολεῖον διὰ 6 ἑβδομάδας τοῦ θέρους τούτου κατόπιν ἀποφάσεως τῆς σχολικῆς της ἐπιτροπῆς.

—Ἡ μικρὰ παροικία Λέξινκτον, Κεντῶκι ἀπέκτησε μικρὸν πλινθόκτιστον Ἱ. Ναὸν διὰ νὰ χρησιμοποιῇ αὐτὸν ὁσάκις, ἅπαξ τοῦ μηνός, ἐπισκέπτεται αὐτὴν ὁ πλησιέστερος Ἱερεὺς διὰ τὴν σχετικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν αὐτόσε ὁμογενῶν. Κάτωθεν τοῦ Ναϊδρίου ὑπάρχει καὶ εὐπρεπὴς αἴθουσα. Ἡ ἐν λόγῳ μικροπαροικία ἀποτελεῖται ἀπὸ μόνον 14 οἰκογενείας.

—Ἐνέργειαι γίνονται ὅπως λίαν προσεχῶς, ἐξασφαλισθῇ ἐν Χόπγουελ, Βα. κέντρον διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς αὐτόσε νέας μας γενεᾶς.

—Κατὰ τὴν Κυριακήν, 8ην Ἰουλίου, ἐν Ντετρόϊτ ἐτελέσθη ἀπὸ κοινοῦ Θεία Λειτουργία ἐκ μέρους ὅλων τῶν αὐτόσε Ὀρθοδόξων Ἱερέων.

—Φροντίδι καὶ παροχῇ τῶν Φιλοπτώχων Τμημάτων ἀνεκαινίσθησαν καὶ ἔχουν ἐπιπλωθῇ δωμάτια ἐν τοῖς κτιρίοις τῆς Ἀκαδημίας τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιῇ ὡς θερινόν του οἴκημα ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπός μας.

—Συνελθὸν τὴν 9ην Ἰουλίου τὸ Μικτὸν Συμβούλιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπησχολήθη ἀποκλειστικῶς μὲ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Δεκαδολλαρίου κατὰ τὸ Α' ἑξάμηνον τοῦ 1951.

—Ἀνέρρωσαν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας των οἱ Αἰδ. Π. Συνοδινός, Π. Σπάθης καὶ Ν. Παπαπέτρου.

—Τὴν ὁμάδα τῶν ἐκτοπισμένων οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν τελευταίως εἰς Νέαν Ὑόρκην ἐχαιρέτησεν ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μας Δημ. Μακρῆς.

ΝΕΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ DIVRY

Συνταχθέντα καὶ ἐκδοθέντα διὰ τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς

Ὅλα τὰ Σχολικὰ βιβλία DIVRY ἔχουν γραφῇ καὶ ἐκδοθῇ ἐπίτηδες διὰ τὰ Ἑλληνόπαιδα τῆς Ἀμερικῆς, τῶν ὁποίων ὁ βίος, ἡ ψυχολογία καὶ αἱ ἀντιλήψεις, καθὼς καὶ οἱ ὅροι διδασκαλίας, ὡς ὅλοι οἱ παιδαγωγοὶ συμφωνοῦν, διαφέρουν ριζικῶς τῶν ἐν Ἑλλάδι. Εἶνε ἐκδόσεις Ἀμερικανικαί, πλούσιαι, καλοτυπωμέναι, καλοδεμέναι, μὲ ἀφθονίαν καταλλήλων εἰκόνων, πολυχρώμων εἰς τὰ βιβλία τῶν κατωτέρων τάξεων. Εἰδικαὶ ἐκπτώσεις παρέχονται εἰς τὰ σχολεῖα. Ζητήσατε εἰκονογραφημένον κατάλογον ἀπὸ τοὺς ἐκδότας.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΑ

Διὰ τὴν Πρώτην Τάξιν

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Α΄. Ἔκδοσις ΣΤ΄. (1950, ὁμοία πρὸς τὴν Β΄), βελτιωμένη κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν χρησιμοποιούντων τοῦτο διδασκάλων τῆς Ἀμερικῆς. Γραμμένον εἰς γλῶσσαν καλὴν δημοτικήν, ἔχει γράμματα ἐκτάκτως μεγάλα εἰς τὰς 18 πρώτας σελίδας, καὶ κοσμεῖται μὲ 64 πολυχρώμους καλλιτεχνικὰς εἰκόνας. Ἰδιαιτέρως συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἀν. Ἐκπ. Συμβουλίου, εἶνε τὸ νεώτερον, τελειότερον, μεθοδικώτερον καὶ πλουσιώτερον Ἑλληνικὸν Ἀλφαβητάριον. Κομψῶς πανόδετον, $1.00.

Διὰ τὴν Δευτέραν Τάξιν

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Κωνσταντοπούλου, Μέρος Β΄.—Εἶναι τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωσματάριον διὰ τὰ παιδιά μας. Μὲ γλῶσσαν καλῶς ὁμιλουμένην δημοτικήν, πραγματεύεται τὴν καθημερινὴν ζωὴν δύο καλῶν Ἑλληνοπαίδων, στὸ σπίτι, στὸ παιγνίδι, στὸ σχολεῖο, στὰς ἑορτάς. Δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς συμπεριφορᾶς διὰ κάθε παιδάκι τῆς Ἀμερικῆς. Ἕκαστον μάθημα ἔχει καὶ ἓν βασικὸν δίδαγμα. Μὲ 82 μεγάλας σελίδας καὶ 42 πολυχρώμους εἰκόνας. Δ΄ ἔκδοσις ὁμοία πρὸς τὴν Β΄. Πανόδετον $1.00.

Διὰ τὴν Δευτέραν ἢ Τρίτην Τάξιν

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Β΄ ἢ Γ΄ ΤΑΞΕΩΣ «ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ». Ε. Κωνσταντοπούλου.—Τὸ καλλίτερον Ἀναγνωστικὸν διὰ τὴν Β΄ τάξιν, τερπνότατον δὲ καὶ διδακτικὸν ἀνάγνωσμα δι' ὅλα τὰ παιδιά. Τὸ νέον τοῦτο Ἀναγνωστικὸν εἶναι γραμμένον ἀπὸ τὴν γλαφυρὰν συγγραφέα παιδικῶν βιβλίων Ἑλένην Κωνσταντοπούλου (Ρώμπαπα) καὶ εἰκονογραφημένον ἀπὸ τὴν διακεκριμένην καλλιτέχνιδα Εἰρήνην Τζούγγρου. Τὸ ὕφος του εἶναι διηγηματικὸν καὶ εὐχάριστον. Ἡ γλῶσσα του ἐκλεκτὴ δημοτική. Διαλαμβάνει τοὺς πλέον διδακτικοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου, ἔμμετρα διδάγματα ποὺ εὐκόλως ἀποστηθίζονται ἀπὸ τὰ παιδιά, ἀγγλοελληνικὰ λεξιλόγια, ποιήματα καὶ 35 ἐξόχους πρωτοτύπους εἰκόνας. Πανόδετον, $1.00.

Διὰ τὴν Τρίτην Τάξιν

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ΄ ΤΑΞΕΩΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ».—Ε. Κωνσταντοπούλου.—Εἰς καλὴν δημοτικήν, μὲ ὕφος γλαφυρόν, κινεῖ ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδιῶν καὶ τὰ κάμνει νὰ ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ βιβλίον των. Μαζὺ μὲ τὴν Ἑλληνικὴν ἀνάγνωσιν διδάσκει στὰ Ἑλληνόπαιδα τοὺς Ἑλληνικοὺς μύθους ποὺ πρέπει ὅλα νὰ γνωρίζουν. Ἀσφαλῶς εἶναι τὸ καταλληλότερον Ἀναγνωστικὸν διὰ τὴν Γ΄ Τάξιν. Ἔχει 128 σελίδας, μὲ ἕν περίπου μάθημα ἑκάστην, Ἑλληνοαγγλικὰ λεξιλόγια, παιδικὰ ποιήματα καὶ 70 ὡραιοτάτας εἰκόνας. Πανόδετον, $1.00.

Διὰ τὴν Τετάρτην ἢ Πέμπτην Τάξιν

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Δ΄ ΤΑΞΕΩΣ «ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ».—Νικολάου Ι. Βαβούδη.—Τὸ μόνον ποὺ ἀρχικῶς ἐνεκρίθη διὰ τὴν Δ΄ ἢ Ε΄ Τάξιν ὑπὸ τοῦ Ἀν. Ἐκπ. Συμβουλίου. Νέα Δ΄ ἔκδοσις συγχρονισμένη μέχρι τοῦ 1944, βελτιωμένη καὶ ἁπλοποιημένη εἰς καλὴν δημοτικήν, μὲ γραμματικὰς καὶ λεκτικὰς ἀσκήσεις, ἑλληνικὴν Ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν, λεξιλόγια, τὰ διατεταγμένα θρησκευτικά, κλπ., πανόδετον, τιμᾶται ..... $1.00.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, ὑπὸ Γ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις Γ΄, 1945, ἀναθεωρηθεῖσα καὶ διασκευασθεῖσα καταλλήλως ὥστε νὰ χρησιμεύῃ καὶ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικὸν διὰ τὴν Δ΄, Ε΄ ἢ ΣΤ΄ τάξιν τῶν ἐδῶ σχολείων μας. Διδάσκει εἰς ἁπλῆν ὁμιλουμένην καθαρεύουσαν τὰ σπουδαιότερα καὶ πλέον διδακτικὰ θέματα τῆς Ἑλλ. Ἱστορίας ἀπὸ τῶν μυθολογικῶν χρόνων μέχρι τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, μὲ τρόπον ποὺ κάμνει τοὺς μαθητὰς νὰ ἀγαποῦν τὴν Ἑλλ. Ἱστορίαν καὶ νὰ αἰσθάνωνται ὑπερηφάνειαν διότι ἀνήκουν εἰς τὴν Ἑλλ. φυλήν Μὲ λεξιλόγια, ποιήματα, ἐρωτήσεις, διδάγματα καὶ 100 ὡραίας εἰκόνας, πανόδ.$1.00

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Ὑπὸ Γ. Πολυζωΐδου.—Νέον Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Δ΄, Ε΄ καὶ ΣΤ΄ Τάξεως τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Διασπορᾶς ἐν γένει. Πραγματεύεται τὰ σπουδαιότερα γεγονότα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἀπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου μέχρι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Ἔχει 35 ὡραίας μεγάλας εἰκόνας, ἐρωτήσεις, ποιήματα, κλπ. Πανόδετον, ... $1.00.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικόν).—Γερμ. Πολυζωΐδου.—Μὲ ὕφος τερπνὸν καὶ γλῶσσαν ἁπλουστάτην ἀναγράφονται ὅλα ὅσα ὁ Ἑλληνόπαις πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἔχει μεγάλα γράμματα, ἰδίᾳ εἰς τὰς πρώτας σελίδας, προσευχάς, διδάγματα, ἐρωτήσεις καὶ 26 ὁλοσελίδους εἰκόνας. Δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικὸν ἢ ὡς βοηθητικόν. Νέα ἔκδοσις, βιλτιωμένη καὶ ἐπηυξημένη. Τιμᾶται πανόδετον $1.00

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικόν). Γερ. Πολυζωΐδου.—Ὕφος τερπνὸν καὶ διηγηματικόν. Γλῶσσα ἁπλουστάτη, εἰκόνες πολλαὶ καὶ καλλιτεχνικαί. Στοιχεῖα μεγάλα καὶ εὐανάγνωστα. Ἐρωτήσεις, προσευχαί, διδάγματα, κλπ. Δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικόν. Νέα ἔκδοσις 1949 μὲ 34 μεγάλας εἰκόνας, πανόδετ.$1.00

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Γερ. Πολυζωΐδου. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικόν). Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τοῦ 1951. Νέα ἀναθεωρηθεῖσα ἔκδοσις μὲ ὡραίας εἰκόνας, προσευχάς, ἱστορίαν τῆς ἐδῶ Ἐκκλησίας μας, κλπ. Κατάλληλος ὡς Ἀναγνωστικὸν ἢ ὡς βοηθητικόν. Τιμᾶται πανόδετον $1.00

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ.—Γ. Πολυζωΐδου. Μὲ ἁπλᾶς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις, στοιχεῖα εὐανάγνωστα, εἰκόνας, ποιήματα καὶ προσευχάς, τὸ βιβλίον ἑλκύει τοὺς μαθητάς. Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεώς μας ὅλη, εἰς 100 ἁπλούστατα μαθήματα. Μὲ πολλὰς εἰκόνας, προσευχάς, κλπ., πανόδετος, ... $1.00.

CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH. Ὑπὸ Γ. Πολυζωΐδου, Ἐπισκόπου Νύσσης. Ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ Κατήχησις εἰς τὴν Ἀγγλικήν, διὰ παιδία ἢ ἐνηλίκους, εἰς 100 ἁπλούστατα μαθήματα. Πανόδετος, ... $1.00.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ.—Γερμ. Πολυζωΐδου.—Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐξηγοῦνται ὅλα ὅσα βλέπονται καὶ ἀκούονται εἰς τοὺς Ναούς μας, μὲ ἐρωταποκρίσεις ἁπλᾶς. Τὸ κάθε Ἱ. Ἀντικείμενον ἔχει τὴν εἰκόνα του καὶ ἐξηγεῖται τί συμβολίζει. Εἰς τὸ τέλος ὅλαι αἱ κατάλληλοι προσευχαί. Κομψῶς πανόδ. $1.00.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.—Γ. Δημητριάδου.—Μετὰ γυμνασμάτων διὰ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν ἑκάστου μαθήματος. Συνταχθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῆς Ἀμερικῆς. Νέα διωρθωμένη ἔκδοσις, πανόδ., $1.00.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ. Ὑπὸ Γ. Πολυζωΐδου.—Μικρὰ παιδικὰ διηγήματα ἀπὸ τὴν ζωήν, εἰς ὕφος ἁπλοῦν καὶ γλῶσσαν καλὴν ὁμιλουμένην. Ἀπαραίτητα εἰς γονεῖς, κατηχητὰς καὶ διδασκάλους. Δύο καλοδεμένοι τόμοι, ἕκαστος ..... $1.50.

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY.—Ὁδηγὸς συνομιλίας ἀγγλικῆς καὶ ἑλληνικῆς, μὲ τὴν προφοράν, ἐπὶ παντὸς χρησίμου θέματος. Νέα ἔκδ. 1947, μὲ Ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448. $2.50

ΝΕΟΝ ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY.—Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον πρόχειρον Λεξικόν. Ἔκδοσις 1949. Χρυσόδετον μὲ εὑρετήρια, $3.50. Μὲ δέρμα καὶ εὑρετήρια, ... $4.00.

ΝΕΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΛΗ ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ.—Ἡ ἀρίστη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ τελεία, γλῶσσα ὁμιλουμένη. Κατάλληλος δι' ἀρχαρίους ἢ προχωρημένους. Ε΄ ἔκδοσις 1950. .. $3.00.

GREEK MADE EASY.—Ἡ μόνη ἁπλῆ καὶ καὶ συγχρονισμένη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ Ἀμερικανῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων, κατ' οἶκον ἢ ἐν σχολείῳ. Νέα ἔκδοσις Γ΄ 1950 $2.50.

Ζητήσατέ τα εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα. ἢ γράψατε πρὸς τοὺς ἐκδότας: **D.C.DIVRY, INC.** 293 SEVENTH AVENUE NEW YORK 1, N. Y.